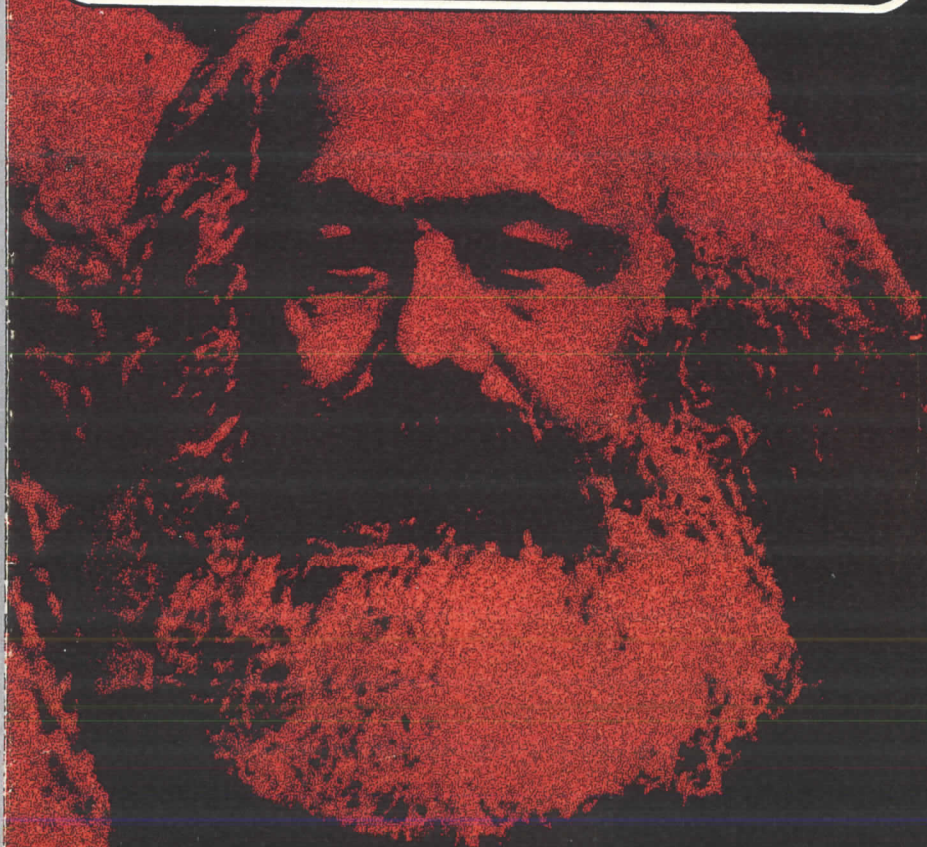

SAATANA JA MARX

RICHARD WURMBRAND

SAATANNA JA MARX

Tiesittekö, että juutalaissyntyinen Karl Marx oli nuoruudessa palavasieluinen kristitty? Että hän vaihtoi kristillisen uskonsa uskoon, jonka kohteeksi valittiin salaperäisten paholaisenpalvojen kunnioittama Lusifer? Että Karl Marxia eivät alussa kiinnostaneet työtätekevien asiat tai sosialismi? Marxin ystävä Georg Jung kuvaili nuoren Karl Marxin päämääriä: "Marx tulee varmasti ajamaan Jumalan taivaasta ja syyttämään häntä oikeudessa."

Tämä kirja on räjähdysmäinen. Se rakentuu alkuperäiselle arkistomateriaalille ja paljastaa tosiasioita, jotka antavat kokonaan uutta syvyyttä yritykselle ymmärtää mistä aikamme henkien taistelussa on todella kysymys. RICHARD WURMBRANDIN tekijännimi on takeena kirjan tärkeydestä.

KUVA JA SANA

ISBN 951-9072-85-3

Os. 20

RICHARD WURMBRAND

**SAATANA
JA MARX**

KUVA JA SANA OY

SAATANA JA MARX

alkuteos

WAS MARX A SATANIST

alkuperäisen teoksen oikeudet

DIANE PUBLISHING/RICHARD WURMBRAND

GLENDAL, CALIFORNIA, USA

COPYRIGHT 1976

suomalainen kustantaja

KUVA JA SANA

VALIMONTIE 23

00380 HELSINKI 38

PUHELIN 90/554 448

käännös

HELENA SIRVIÖ

kansi

KAUKO ALLÉN

kirjapaino

ARI-PAINO

SAARIJÄRVI 1976

ISBN 951-9072-85-3

Tämän kirjan herättämiin kysymyksiin vastaamme mielellämme. Voitte myös osoittaa käytännöllistä apua marttyirikirkolle kauttamme:

Stefanus Lähetys ry

PL 19

00301 Helsinki 30

Postisiirtotili 84237-8

Marx halusi myydä ihmiskunnan paholaiselle

LUKU 1

Karl Marx oli humanisti ennen kuin hänestä tuli kuuluisa taloustieteilijä ja kommunisti. Nyt hänen oppejaan tunnustaa kolmasosa maailmaa. Monet ihmiset myös kapitalistisissa maissa ovat hyväksyneet marxilaisuuden muodossa tai toisessa. On olemassa kristittyjä — niin, jopa korkea-arvoisia pappejakin — joiden vakaumus on, että Jeesusella oli oikeat vastaukset siihen, kuinka päästään taivaaseen, ja Marxilla siihen, miten autetaan maailman nälkäisiä, köyhiä ja sorrettuja.

Marxin sanotaan olleen erittäin humaani. Häntä hallitsi yksi ajatus: miten auttaa riistettyjä massoja. Hänen mielestään kapitalismi oli ihmisten köyhyyden aiheuttaja. Heti kun tämä mädäntynyt järjestelmä kukistetaan niin siirtävävaiheen proletariaatin diktatuurin jälkeen valtio kuuhtuu pois ja tuloksena on työläisten paratiisi. Tässä kommunistisessa yhteiskunnassa jokainen tekee työtä kykensä mukaan tehtaissa ja maatiloilla kuuluu kollektiiviin, ja palkan hän saa sen mukaan mitä hän tarvitsee. Yksilön

yläpuolella ei ole valtiota, ei ole sotia, ei vallankumouksia, on vain ikuinen yli maailman ulottuva veljeys.

Jotta massat saavuttaisivat onnellisuuden, tarvitaan muutakin kuin pelkkä kapitalismin kukistaminen. Marx kirjoittaa:

”Ihmisten todellinen onnellisuus vaatii, että heidän näennäinen onnellisuutensa, uskonto, poistetaan. Vaatimus, että ihmiset hylkäävät kuvitelmansa tilastaan on vaatimus hylätä tila, joka vaatii kuvitelmia. Uskonnon kritiikki on siksi kritiikkiä tästä murheen laaksosta, jonka pyhimyskehä on uskonto.” (*Criticism of Hegel's Philosophy of Law*)

Marx suhtautui uskontoon kielteisesti, koska uskonto estää kommunismin ihanteen täyttymyksen, jota hän piti ainoana vastauksena maailman ongelmiin.

Näin marxilaiset selittävät asemansa. On pappeja, jotka selittävät sen samalla tavalla. Englantilainen pastori Osterreicher sanoi eräässä saarnassa:

”Kommunismi kaikkine nykyään vaihtelevine ilmaismuotoineen, niin hyvine kuin huonoineenkin, on alunperin liike ihmisen vapauttamiseksi kanssaihmistensä riistolta. Sosiologisesti kirkko oli, ja on laajalti vieläkin, maailman riistäjien puolella. Karl Marx, jonka teoriat vain heikosti peittävät sellaisen oikeudenmukaisuuden ja veljeyden intohimon, jonka juuret ovat heprealaisprofeetoissa, inhosi uskontoa koska sitä käytettiin välineenä ylläpitämään *status quota*, jossa lapset olivat orjia ja raatoivat itsensä hengiltä rikastuttaakseen toisia Englannissa. Sata vuotta sitten ei ollut mikään kevyt pila sanoa, että uskonto oli oopiumia kansalle... Kristuksen seurakunnan jäsenenä meidän on tultava vilpittömään katumukseen tietäen, että olemme suuressa velassa jokaiselle kommunistille.” (*Sermon from St. Mary's, London 1968*)

Minä olen kristitty. Rakastan ihmiskuntaa. Toivon sille hyvää. Hyväksyisin epäröimättä anarkismin, kommunismin, demokratian tai fasismin, jos se työskentelisi ihmiskunnan onnellisuuden puolesta. Olen käyttänyt melko pal-

jon aikaa ja vaivaa ymmärtääkseni Marxin aivoitukset. Ja olen löytänyt joitakin hämmästyttäviä asioita, jotka haluaisin jakaa lukijan kanssa.

Marxismi vaikuttaa ihmisten ajatteluun menestyksensä ansiosta.

Mutta menestys ei todista mitään.

Noitatohtoritkin onnistuvat usein. Menestys lujittaa erehdystä yhtä hyvin kuin totuutta. Epäonnistunut asia on usein hyvin arvokas, koska se voi avata tien syvempään totuuteen. Niinpä teemmekin analyysin joistakin Marxin teoksista välittämättä niiden menestyksestä.

Varhaisessa nuoruudessaan Karl Marx oli — kristitty!

Hänen ensimmäinen kirjallinen työnsä on nimeltään: ”*Uskollisten liitto Kristuksen kanssa.*”

Siinä ovat nämä kauniit sanat:

”Kristuksen rakkauden kautta käännämme sydämemme veljiimme, jotka sisäisesti on meihin sidottu ja joiden puolesta Hän antoi itsensä uhriksi.”

Näin siis Marx tiesi tien, jolla ihmisistä tulee toisiaan rakastavia veljiä. Se on kristillisyyttä.

Hän jatkaa: ”Yhteys Kristuksen kanssa voi antaa sisäisen mielenlevyyden, lohdutuksen surussa ja sydämen, joka on vastaanottavainen inhimilliselle rakkaudelle, kaikelle suurelle ja jalolle, ei kunnianhimon eikä kunnian vuoksi vaan yksinomaan Kristuksen vuoksi.” (Marx—Engels, *Collected Works*, osa I, New York, 1974)

Suunnilleen samaan aikaan hän sanoo teesissään ”*Nuoren miehen mietteitä elämänuraa valitessa*”: ”Uskonto itse opettaa meille, että Ihanne, jota kohti kaikki kilvoittelevat, uhrautui humanisuuden vuoksi. Kuka uskaltaa vastustaa sellaisia vaatimuksia? Jos olemme valinneet aseman, jossa voimme toteuttaa suurimman osan elämästämme hänen puolestaan, silloin meitä eivät minkäänlaiset taakat voi murskata, koska ne ovat uhrauksia kaikkien puolesta.”

Ei mikään kääntymys tai uskosta luopuminen muuta ihmistä sataprosenttisesti. Joskus sellaisen ajatusten muuttamisen jälkeen vanha usko tai epäusko tunkeutuu ihmisen

tietoisuuteen paljastaen, että se ei ollutkaan pyyhkiytynyt pois mielen sivuilta vaan ainoastaan painunut alitajuntaan.

Vanha Kristus-kompleksi ilmestyy Marxin kirjoituksiin takaisin paljon sen jälkeen, kun hänestä oli tullut sotaisa uskonnon vastustaja.

Jopa sellaisessa vaikeatajuisessa poliittis-taloudellisessa kirjassa kuin "Pääoma", jonne uskonnolliset mietteet selvästikin ovat vähemmän kuuluvia, kypsä ja uskontoon kielteisesti suhtautuva Marx kirjoitti aivan asiayhteyden ulkopuolella: "... on kristinuskko ja sen abstraktisen ihmisen palvelus soveliaa uskonnonmuoto, etenkin sen porvarillisissa kehitysvaiheissa protestanttisuutena, deisminä jne." ("Pääoma", I luku, IV osa)

Muistakaa, että Marx aloitti kristillisyyteen uskovana.

Kun Marx lopetti oppikoulun, hänen todistuksessaan luki kohdassa "uskonnollinen tietous": "Hänen tietonsa kristinuskosta ja moraalista ovat selkeät ja hyvin perustellut. Hän tuntee myös jossain määrin kristillisen kirkon historiaa." (*Archive for the History of Socialism and the worker's movement*, 1925, saksaksi)

Vähän aikaa sen jälkeen, kun Marx oli saanut tämän todistuksen, jotain kummallista tapahtui hänen elämässään. Jo kauan ennen kuin hänestä Moses Hessin myötävaikutuksella oli tullut vakaumuksellinen sosialisti, hänestä oli tullut perinpohjainen, intohimoinen uskonnon vastustaja. Uusi Marx oli syntymässä.

Hän kirjoittaa eräässä runossa: "Tahdon kostaa hänelle, joka johtaa ylhäältä". Niinpä hän oli vakuuttunut siitä, että siellä on joku, joka ohjaa. Marx oli riidoissa hänen kanssaan. Mutta Johtaja ei ollut tehnyt hänelle mitään vääräyttä. Marx kuului suhteellisen varakkaaseen perheeseen. Hän ei ollut nähnyt nälkää lapsuudessaan. Hän oli paljon paremmissa varoissa kuin monet hänen opiskelijatoverinsa.

Mikä oli saanut aikaan tämän kauhean vihan Jumalaa vastaan?

Mitään henkilökohtaista syytä ei tunneta. Oliko Karl

Marx tässä julistuksessaan vain jonkun muun puhetorvi? Iässä, jolloin jokaisella nuorella miehellä on kauniita unelmia siitä, miten hyvää hän tekee toisille ja miten hän valmistee elämänuraa itselleen, miksi Marx tässä iässä olisi runossaan "Epätoivoisen rukous" kirjoittanut seuraavat rivit:

"Niin anasti joku jumala minulta kaikki
jäi kohtalon kirous ja piinapenkki.
En hänen maailmoitaan tavoittaa voi!
Vain kostonhalu nyt sisässäin soi!

Tahdon rakentaa itsellein valtaistuimen.
Sen huipuksi tahdon kylmyyden.
Sen suojaks' tuon ihmisten väristyksen;
ja johtajaks' tuskan synkkyiden."

Tämä Marxin toivomus muistuttaa saatanan sanoja:

"Minä nousen taivaaseen, korkeammalle Jumalan tähtiä minä istuimeni korotan" (Jes. 14:13)

Mutta miksi Marx toivoo sellaista valtaistuinta? Vastaus löytyy jokseenkin tuntemattomasta näytelmästä, jonka Marx sepitti opiskeluvuosinaan. Sen nimi on *Oulanem*. Tämän otsikon selvittämiseen tarvitaan pieni poikeus varsinaisesta aiheesta.

On olemassa kirkko, jota kutsutaan nimellä saatananpalvojat. Eräs heidän rituaaleistaan on musta messu, jonka saatananpalvojien pappi suorittaa keskiyöllä. Mustat kynttilät pannaan ylösalaisin kynttilänjalkoihin. Pappi on pukeutunut koristeelliseen juhlapukuunsa, jonka vuori on päälläpäin. Hän lukee kaiken, mikä on määrätty rukouskirjassa, mutta hän lukee lopusta alkuunpäin. Jumalan, Jeesuksen ja Marian pyhät nimet luetaan väärinpäin. Kruusiksi on kiinnitetty ylösalaisin tai tallattu lattiaan. Naisen alaston ruumis toimii alttarina. Vihittyyn ehtoollisleipään, joka on varastettu jostain kirkosta, on kirjoitettu nimi "Saatana" ja sitä käytetään pilkkaehtoolliseen. Mustan messun aikana poltetaan Raamattu. Jokainen läsnäolevasta lupaa tehdä kaikki seitsemän kuolemansyntiä, jotka on lu-

eteltu katolisessa katekismuksessa. He lupaavat, etteivät koskaan tee mitään hyvää. Orgiat alkavat.

Saatananpalvonta on hyvin vanhaa. Viidennestä Moosesenkirjasta 32:17 luemme: "He uhrasivat riivaajille, epäjumalille." Myöhemmin Israelin kuningas Jerobeam vihki pappeja epäjumalien palvontaan (2 Aikakirja 11:15)

"Oulanem" on väärennös pyhästä nimestä: sitä käyte-
tään mustassa messussa muunnoksena nimestä Emanuel. Tämä muunnos on tehty panemalla kirjaimet toiseen jär-
jestykseen. Emanuel on Jeesuksen raamatullinen nimi, joka hepreaksi tarkoittaa "Jumala on meidän kans-
samme".

Mustan magian piirissä tällaisia nimenväännöksiä pide-
tään taiallisesti tepsivinä.

Ymmärrämme näytelmän "Oulanem", jos ensin kuunte-
lemme oudon tunnustuksen, jonka Marx teki runossa
"Viulunsoittaja" (jonka myöhemmin sekä hän että hänen
seuraajansa mitätöivät).

"Helvetilliset höyryt nousevat ja täyttävät aivot
kunnes tulen hulluksi ja sydämeni on kokonaan
muuttunut.

Näethän tämän miekan?
Pimeyden prinssi
möi sen minulle."

Nämä rivit saavat merkitystä kun tiedämme, että juhla-
menoissa, joissa ihminen vihitään saatananpalvojien kult-
tiin, hänelle myydään taiottu miekka, joka takaa menes-
tyksen. Hän maksaa miekan allekirjoittamalla sopimuksen
verellä, joka on otettu hänen ranteestaan. Sopimuksessa
hän luovuttaa sielunsa saatanalle kuoleman jälkeen.

Ja nyt lainaan kohtia näytelmästä "Oulanem".

"Sillä hän ohjaa aikaa ja antaa merkit.
Minä esitän kuolemantanssia yhä rohkeammin.
.....

Ja hekin ovat kuin Oulanem, Oulanem,
Nimi kajahtelee kuin kuolema

Kajahtelee kunnes se kuolee pois viheliäisesti ryö-
mien

Seis, se on nyt minulla! Se nousee sielustani
yhtä kirkkaana kuin ilma, yhtä vahvana kuin omat
luuni.

.....

Mutta minulla on voimaa hyödyllisissä käsivarsis-
sani

puristamaan ja musertamaan sinua
rajulla voimalla,

Kun meille molemmille ammottaa kuilu pimeydessä.
Sinä vajoat alas ja minä seuraan nauraen,
Kuiskaten korvaasi: "Vajoa, tule kanssani ystävä."

Raamattu, jota Marx oli tutkinut opiskeluvuosinaan ja
jonka hän tunsu melko hyvin, sanoo, että enkeli sitoo saa-
tanen ja heittää syvyyteen (Ilmestyskirja 20:3). Marx ha-
luaa vetää koko ihmiskunnan kanssaan syvyyteen, joka on
tarkoitettu saatanalle ja hänen enkeleilleen.

Kuka puhuu Marxin kautta tässä näytelmässä?

Onko järkevää odottaa nuoren opiskelijan saavuttavan
elämänunelmansa näyssä, jossa kuvataan ihmiskuntaa as-
tumassa pimeyden kuiluun. ("Ulkoinen pimeys" on Raa-
matun ilmaus "helvetille".) Marx itse nauraa, kun hän seu-
raa niitä, jotka hän on johtanut epäuskoon. Maailmassa ei
missään muualla viljellä tällaista ihannetta kuin saatanan-
palvojien vihkimismenoissa. Palatkaamme runoon. On
Oulanemin kuolinaika. Hän sanoo:

"Tuhoutunut, tuhoutunut. Aikani on kulunut
loppuun.

Kello on pysähtynyt, kääpiötalo on ränsistynyt.

Pian painan ikuisuuden rintaani vasten,

Ja pian vuodatan valtavia kirouksia ihmiskunnalle."

Marx oli rakastanut Mefistofeleen sanoja *Faustissa*: ”Kaikki olemassaoleva on tuhoamisen arvoista.” Kaikki — siihen sisältyy myöskin proletariaatti ja toverit. Marx lainasi nämä sanat kirjoitukseensa ”*Brumairekuun 18:s*.” Stalin noudatti niitä ja tuhosi jopa oman perheensä.

Saatananpalvojien lahkko ei ole materialistinen. Se uskoo iankaikkiseen elämään. Oulanem, henkilö, jonka puolesta Marx puhuu, ei kiellä iankaikkisen elämän olemassaoloa. Hän vakuuttaa sen olemassaoloa vihan elämänä. Ei ole minkään arvoista, että iankaikkisuus tarkoittaa pahoille hengille ”kidutusta”. Näin toruttiin Jeesusta: ”Oletko tullut tänne vaivaamaan meitä ennen aikaa?” (Matt. 8:29)

Marx jatkaa:

”Ha, iankaikkisuus, se on meidän ikuinen murheemme,
Sanoinkuvaamaton ja mittaamaton kuolema,
Viheliäinen kuvittelee valheellisesti pilkkaavansa meitä,
Kun me itse olemme pelkkä kellopeli, sokean mekaaninen,
joka on tehty olemaan Ajan ja Avaruuden hullukalenteri,
jolla ei ole tarkoitusta, joka on tehty tuhoutumaan.”

Alamme ymmärtää, mitä nuorelle Marxille oli tapahtunut. Hänellä oli ollut kristillinen vakaumus, mutta hän ei ollut viettänyt sen mukaista elämää. Hänen kirjeenvaihtonsa isänsä kanssa todistaa hänen tuhlanneen paljon rahaa huvituksiin sekä alituisen riidelleen vanhempiensa kanssa tästä ja muista asioista. Sitten hän on todennäköisesti tutustunut äärimmäisen salaiseen saatananpalvojien kirkkoon ja heidän oppeihinsa sekä tullut yhdeksi heistä. Saatana, jonka hänen palvelijansa näkevät harhaaistimuksellisissa orgioissaan, puhuu heidän kauttaan. Täten Marx on ainoastaan saatanan puhetorvi, kun hän lausuu sanat: ”Tahton kistaa hänelle, joka hallitsee yläpuolellamme.”

Kuunnelkaapa vain *Oulanemin* loppu:

”Jos on jotain mikä tuhoaa
menen sen mukaan, vaikka raunioitan maailman —
Maailman, joka ojentelee minun ja kuilun välissä.
Tahton särkeä sen pirstaleiksi pysyvillä
kirouksillani.
Kierrän käteni sen räikeän todellisuuden ympärille.
Minua syleillen maailma nukkuu äänettömästi pois
Ja vajoaa äärimmäiseen tyhjyyteen
Kadotettu, ilman olemassaoloa: se olisi todella
elämistä.”

(Kaikki *Oulanemin* lainaukset kirjasta Payne: *The Unknown Karl Marx*, New York University Press 1971).

Oulanemissa Marx tekee saman minkä saatanakin: hän lähettää koko ihmisrodun kadotukseen. Oulanem on luultavasti ainoa näytelmä maailmassa, jossa kaikki henkilöhahmot ovat tietoisia omasta korruptiostaan, ja sillä he vakaumuksellisesti pöyhkeilevät ja sitä he ylistävät. Tässä näytelmässä ei ole mustaa ja valkoista. Siinä ei ole Claudiusta eikä Ofeliaa, ei Jagoa eikä Desdemonaa. Tässä kaikki ovat mustia ja kaikki paljastavat Mefistofeleen näkökantoja. Kaikki ovat saatanallisia, turmeltuneita ja tuomittuja.

Kirjoittaessaan nämä asiat Marx, varhaiskypsä nero, oli 18-vuotias. Hänen elämänohjelmansa oli jo vakiintunut. Siinä ei ollut sanaakaan ihmiskunnan, proletariaatin tai sosialismin palvelemisesta. Hän halusi viedä maailman tuhoon. Hän halusi rakentaa itselleen valtaistuimen, jonka voima saisi ihmiset värisemään.

Tässä vaiheessa löydämme joitakin viitteellisiä kohtia Karl Marxin ja hänen isänsä välisestä kirjeenvaihdosta. Poika kirjoittaa:

”Verho on laskeutunut. Pyhistä olennoistani pyhin on rikkoutunut ja uudet jumalat on otettava sijaan.”

Nämä sanat on kirjoittanut marraskuun 10. päivänä 1837 nuori mies, joka siihen asti oli tunnustanut kristinuskoa. Hän oli julistanut, että Kristus oli hänen sydämessään. Nyt Hän ei enää ole siellä. Keitä ovat ne uudet jumalat, jotka otettiin Hänen paikalleen?

Isä vastaa:

"En vaadi selitystä hyvin mysteeriseen asiaan, vaikka se vaikutti erittäin epäilyttävältä."

Mikä oli tämä mysteerinen asia? Tähän saakka ei kukaan Marxin elämäkerran kirjoittajista ole selvittänyt näitä outoja lauseita.

Werner Blumberg siteeraa kirjassaan "*Marxin muotokuva*" Marxin isän kirjetä, jonka tämä on kirjoittanut pojalleen maaliskuun 2. päivänä 1837:

"Sinun etenemisesi, suuri toivoni nähdä nimesi kerran maineikkaana ja maallinen hyvinvointisi eivät ole sydämeni ainoita toiveita. Ne ovat illuusioita, jotka minulla on ollut kauan aikaa, mutta voin vakuuttaa sinulle, ettei niiden täyttyminen tekisi minua onnelliseksi. Ainoastaan, jos sydämesi pysyy puhtaana ja sykkii inhimillisesti, ja jos *ei mikään paha henki* kykene vieroittamaan sinua hyvistä tunteista, ainoastaan silloin olen onnellinen."

Mikä sai isän yhtäkkiä ilmaisemaan pelkonsa, että pahalla hengellä olisi vaikutusta nuoreen poikaan, joka siihen asti oli ollut tunnustava kristitty? Saivatko tämän aikaan runot, jotka hän vastaanotti pojaltaan 55-vuotislahjaksi?

Seuraava lainaus on otettu Marxin runosta "*On Hegel*":

"Sanat, joita opetan, sekoittuvat kaikki pirulliseksi sotkuksi.

Niinpä jokainen saa ajatella aivan mitä hän tahtoo ajatella."

Runossaan "*The Pale Maiden*" (Kalpea Neitsyt) hän kirjoittaa:

"On mennyt multa taivas
se mulle on selvä niin.
Sieluin mi, Jumalaan turvas'
nyt menee helvettiin."

Tämä ei kaivanne selitystä.

Marx oli aluksi kohdistanut kunnianhimonsa taiteeseen. Hänen runonsa ja näytelmänsä ovat tärkeitä paljastaessaan hänen sydämensä tilan, mutta niiden kirjallinen arvo jäi vaille tunnustusta.

Menestyksen puute maalaustaiteen ja arkkitehtuurin alueella antoi meille jonkun Hitlerin, näytelmäkirjallisuuden alueella jonkun Göbbelsin, filosofiassa jonkun Rosenbergin. Marx hylkäsi runouden luodakseen uran saatanaan nimissä vallankumouksen piirissä sitä yhteiskuntaa vastaan, joka ei ollut arvostanut hänen runojaan. Voi helposti ymmärtää, että tämä on yksi syy hänen kapinaansa. Se, että häntä halveksittiin juutalaisena on toinen.

Kaksi vuotta sen jälkeen, kun hänen isänsä oli ilmaissut huolestuneisuutensa, vuonna 1839, nuori Marx kirjoitti kirjan "*The Difference Between Democritus' and Epicurus' Philosophy of Nature*", jonka esipuheessa hän ilmaisee ajatuksensa Eskhyloksen julistuksella: "Haudon mielessäni vihaa kaikkia jumalia kohtaan." Tätä hän lieventää selittämällä, että hän on kaikkia maan päällä ja taivaassa olevia jumalia vastaan, jotka eivät tunnusta inhimillistä itsetuntoa korkeimmaksi jumaluudeksi.

Marx oli kaikkien jumalien vannoutunut vihollinen. Hän oli mies, joka oli ostanut miekkansa pimeyden prinsiltä — hintana oma sielunsa. Hän oli julistanut, että hänen päämääränsä oli ihmiskunnan kuiluun vetäminen, ja että hän seuraa sitä nauraen.

Oliko Marx todellakin ostanut miekkansa saatantalta?

Hänen tyttärensä, Eleanor on kirjoittanut kirjan *The Moor and the General*, Muistikuvia Marxista ja Engelsistä (Publishing House Dietz, Berliini 1964). Siinä kerrotaan kuinka Marx kertoi Eleanorille ja hänen sisaruksilleen heidän ollessaan pieniä monia kertomuksia. Eräs kaikkein pidetyimmistä oli kertomus Rans Höcklestä. "Kertomuksen kuvaileminen kesti kuukausia, koska sillä ei ollut loppua. Hans Röckle oli noita... jolla oli lelukauppa ja paljon velkoja... Vaikka hän olikin noita, oli hänellä jatkuvasti talou-

dellisiä vaikeuksia. Siksi hänen täytyi myydä vasten tahtoaan kauniita esineitään, esine kerrallaan paholaiselle... jotkut näistä kertomuksista olivat kammottavia ja nostattivat tukan päässä pystyyn."

Onko teistä normaalia, että isä kertoo pienille lapsilleen kammottavia kertomuksia kaikkein kallisarvoisimpien asioiden myymisestä paholaiselle? Robert Payne kirjassaan *Marx* (Simon and Schuster, New York, 1968) viittaa tähän tapahtumaan kertoen tarkoin Eleanorilta saamistaan yksityiskohdilla, kuinka Röckle, taikuri, myi lelut vastahakoisesti pitäen niistä kiinni viimeiseen saakka. Mutta hänellä oli sopimuksensa paholaisen kanssa, eikä siitä ollut ulospääsyä.

Marxin elämäkerran kirjoittaja mainitsee "Ei ole epäilystäkään, etteivätkö nuo loputtomat kertomukset olisi omaelämäkerrallisia... hänellä oli paholaisen näkemys maailmasta ja paholaisen pahuus. Joskus hän näytti kuin olisi tiennyt suorittavansa pahuuden töitä."

Valmistettuaan *Oulanemin* ja muut varhaisvaiheen runonsa, joissa hän tunnustaa tehneensä sopimuksen saatanan kanssa, ei hänellä vielä ollut ajatustakaan sosialismista. Hän jopa taisteli sitä vastaan. Hän oli toimittajana saksalaisessa aikakauslehdessä "*Rheinische Zeitungissa*", joka "ei myönnä edes kommunististen aatteiden teoreettista arvoa niiden nykyisessä muodossa puhumattakaan halusta niiden käytännölliseen toteuttamiseen, mitä kuitenkin on mahdotonta... Massojen kommunististen aatteiden toteuttamisyrityksiin voidaan vastata tykillä heti kun niistä on tullut vaarallisia..."

Saavutettuaan tämän kohdan ajattelussaan Marx tapasi Moses Hessin, miehen, joka näytteli tärkeintä osaa hänen elämässään ja joka sai hänet omaksumaan sosialistisen ihanteen.

Hess kutsuu häntä: "Tohtori Marxiksi — ihanteekseen, joka tulee antamaan viimeisen potkun keskiaikaiselle uskonnolle ja politiikalle". Niin, potkun antaminen uskonnol-

le on ensimmäinen päämäärä, ei sosialismi. Georg Jung, Marxin toinen senaikainen ystävä, kirjoittaa vuonna 1841 vieläkin selvemmin: "Marx tulee varmasti ajamaan Jumalan taivaastaan ja jopa syyttämään Häntä oikeudessa. Marx kutsuu kristinuskoa eräksi moraalittomimmista uskonnoista." (*Conversations with Marx and Engels*, Insel Publishing House, Saksa, 1973) Tämä ei ole mikään ihme, sillä Marx uskoi, että muinaiset kristityt olivat teurastaneet ihmisiä ja syöneet heidän lihansa.

Nämä olivat niiden odotuksia, jotka olivat perehdyttäneet Marxin saatananpalvonnan syvyyksiin. Ei ollut aivan totta, että Marx ajatteli yleviä sosiaalisia ihanteita ihmiskunnan auttamisesta, että uskonto oli este tämän ihanteen täyttymykselle ja että tästä syystä Marx omaksui kielteisen asenteensa uskontoon. Päin vastoin, Marx vihasi kaikkia jumalia; hän vihasi mitä tahansa käsitystä jumalasta. Hän tahtoi olla se mies, joka potkaisisi Jumalan ulos. Sosialismi oli syötti, jolla proletaarit ja älymystö houkuteltiin hyväksymään tämä pirullinen ihanne.

Kun neuvostoliittolaiset omaksuivat iskulauseen: "Karkoittakaamme kapitalistit maanpinnalta ja Jumala taivaasta", he pelkästään toteuttivat Karl Marxin perintöä.

Mainitsin aikaisemmin nimien vääntelyn eräänä mustan magian kummallisuutena. Nämä väännökset tunkeutuivat Marxin koko ajattelutapaan niin, että hän käytti niitä kaikkialla. Hän vastasi Proudhonin kirjaan "*Kurjuuden filosofia*" kirjalla "*Filosofian kurjuus*". Hän kirjoitti: "Meidän on käytettävä kritiikin aseiden sijasta aseiden kritiikkiä" jne.

Oletteko koskaan ihmetelleet Marxin hiusten tyyliä?

Hänen aikanaan miehillä oli yleensä parta, mutta ei selaista partaa kuin Marxilla, eikä heillä ollut pitkää tukkaa. Marxin tapa käyttäytyä oli tyypillinen Joanna Southcottin

opetuslapsille. Joanna Southcott oli saatananpalvojien papitar, joka katsoi olevansa yhteydessä Shiloh-nimisen pahanhengen kanssa. (*Conversations with Marx and Engels*) On outoa, että noin 60 vuotta hänen kuolemansa jälkeen, vuonna 1814, "Southcottilaiseen Chatham-ryhmään liittyi sotilas John White, joka suoritettuaan asepalveluksensa Intiassa palasi ja otti paikallisen johdon kehittämisen Joannan oppeja edelleen... kommunistisesti sävytettynä." (James Hastings, *Encyclopaedia of Religion and Ethics*, New York, Charles Scribner's Sons, 1921. XI 756)

Marx ei paljon puhunut julkisesti metafysiikasta, mutta voimme päätellä hänen mielipiteensä niistä ihmisistä, joiden kanssa hän seurusteli. Eräs hänen ystäviään oli Mikhail Bakunin, venäläinen anarkisti, joka kirjoitti: "Saatana on ensimmäinen vapaa-ajattelijana ja maailman Vapahtaja. Hän vapauttaa Aadamin ja painaa humanisuuden ja vapauden sinetin hänen otsalleen tekemällä hänestä tottelemattoman." (*God and State*, lain. Anarchists, toim. Paul Berman, Praeger Publishers, New York, 1972)

Bakunin tekee enemmän kuin ylistää saatanaa. Hänellä on konkreettinen vallankumousohjelma, mutta ei mitään, mikä vapauttaisi köyhät riistolta. Hän kirjoittaa: "Tässä vallankumouksessa meidän on herätettävä piru ihmisissä, kiihotettava alhaisimmat intohimot." (*Dzerjinskii*, toim. R. Gul, "Most" Publishing House, New York, venäjäksi)

Karl Marx kirjoitti ensimmäisen *Kansainvälisen* yhdessä Bakunin kanssa, joka kannatti tätä outoa ohjelmaa.

Bakunin paljastaa, että Proudhon, toinen suuri sosialistinen ajattelijana ja Karl Marxin senaikainen ystävä, myös "palveli saatanaa". Hess oli esitellyt Marxin Proudhonille, jonka hiukset olivat samanlaiset kuin mikä oli ominaista 1800-luvun Joanna Southcottin lahkolle saatananpalvojissa. (*Conversations with Marx and Engels*, Insel-Verlag, Saksa, 1973)

Proudhon julisti kirjassaan "About Justice in the Revolution and in the Church" (Oikeudenmukaisuudesta val-

lankumouksessa ja kirkon piirissä), että Jumala oli epäoikeudenmukaisuuden prototyyppi. "Saavutamme tiedon hänestä huolimatta, saavutamme yhteiskunnan hänestä huolimatta. Jokainen askel eteenpäin on voitto, jolla voitamme jumalallisuuden."

Hän huudahtaa:

"Jumala on typerä ja pelkuruus; Jumala on sortovalta ja köyhyys; Jumala on ilkeä. Missä humanisuus nöyryy alttarin edessä, humanisuus, kuninkaiden ja pappien orja, on kirottu... Minä vannon, Jumala, käteni ojennettuna taivaita kohti, että et ole sen enempää kuin järkeni pyöveli, tajuni valtikka... Jumala ei ilmeisesti ole sivistynyt, liberaali eikä humani."

Proudhon julistaa Jumalan olevan pahan, koska ihmisen, hänen luomansa, on paha. Nämä ajatukset eivät alunperin ole hänen omiaan. Ne ovat tavallisesti saatanan palvontamenojen sisältönä.

Marx riiteli myöhemmin Proudhonin kanssa ja kirjoitti kirjan vastustamaan Proudhonin "*Kurjuuden filosofiaa*", jossa ovat yllä siteeratut kohdat. Mutta Marx vastusti ainoastaan vähäpätöisiä taloudellisia oppeja. Hänellä ei ollut mitään vastaansanomista Proudhonin demoniseen Jumalaa vastustavaan kapinaan.

On tärkeätä selostaa tässä kohdassa, että Marx ja hänen liittolaisensa, vaikkakin he suhtautuivat Jumalaan kielteisesti, eivät olleet ateisteja niin kuin nykypäivän marxilaiset kuvaavat itseään. Vaikka he avoimesti arvostelivat Jumalaa ankarasti ja solvasivat Häntä *he vihasivat Jumalaa, johon he uskoivat*. Hänen olemassaoloon ei kiistetty, Hänen ylivaltansa kyllä.

Kun kommunistinen vallankumous puhkesi Pariisissa vuonna 1871, Kommunardi Flourence julisti: "Vihollisemme on Jumala. Viha Jumalaa kohtaan on viisauden alku." (*Philosophy of Communism*, johdanto Charles Boyer, Fordham University Press, New York, 1952)

Marx ylisti kommunardeja, kommuunien kannattajia, jotka avoimesti julistivat tämän päämäärän.

Mutta mitä tekemistä tällä on tavaroiden oikeudenmukaisemman jakautumisen tai parempien sosiaalisten instituutioiden kanssa? Ne ovat vain ulkonaista komeutta, joka kätkee todellisen päämäärän — Jumalan ja Hänen palvelemisensa täydellisen hävittämisen. Tänäpä näemme tästä todisteen sellaisissa maissa kuin Punainen Kiina, Albania ja Pohjois-Korea, joissa kaikki kirkot, moskeijat ja pagodit on suljettu.

Marxin runoissa *"Epätoivoisen miehen rukous"* ja *"Inhimillinen ylpeys"* ihmisen korkein rukous on hänen oman suuruutensa puolesta. Jos ihminen on tuomittu tuhoutumaan omaan suuruuteensa, se on maailmankaikkeutta koskeva katastrofi, mutta hän kuolee kuin jumalolento demonien, pahojen henkien suremana. Marxin runo *"Viulunsoittaja"* kertoo laulajan valituksista sitä Jumalaa vastaan, joka ei tunne eikä kunnioita hänen taitettaan. Se ilmestyy helvetin mustasta kuilusta *"riivaten mielen ja lumoten sydämen, ja hänen tanssinsa on kuoleman tanssi"*. Laulaja vetää miekkansa ja heittää sen runoilijan sydämeen.

Taide ilmestyy helvetin kuilusta riivaten mielen... Tästä muistuu mieleen amerikkalaisen vallankumouksellisen Jerry Rubinin sanat (*Do it*):

"Olemme yhdistäneet nuoruuden, musiikin, seksin, huumausaineet ja vallankumouksen kavaluudella — ja se on yhdistelmä, jota on hankala voittaa."

Toinen Marxin runo, jossa hän tunnustaa, että hänen päämääränsä ei ole parantaa maailmaa, uudistaa sitä tai saattaa se vallankumoukseen, vaan yksinkertaisesti tuhota se ja nauttia kun se on tuhottu, sisältää seuraavaa:

"Halveksien heidän taisteluhanskan suoraan kasvoille maailman, Näen luhistumisen tämän pikkujättiläisen mut' tuho ei kiihkoain laannuta.

Sit' jumalallisena ja voitokkaana
käyn läpi rauniomaailman
Annan sanoillein mä tehovoiman,
näin tunnen et' kanssa Luojan sen
olen tasavertainen."

(D. McLellan) *Marx before Marxism*, (McMillan)

Marx omaksui saatananpalvonnan sisäisen taistelun jälkeen. Runot loppuivat vaikean sairauden aikana. Tämä sairaus oli seuraus myrskystä hänen sydämessään. Siihen aikaan hän kirjoittaa *"tuskasta, koska hänen on tehtävä ihanne käsityksestä, jota hän inhoaa. Hän tuntee itsensä sairaaksi."* (D. McLellan, *Marx before Marxism*, McMillan)

Pääsyy Marxin kääntymiseen kommunismiin ilmenee selvästi hänen ystävänsä Georg Jungin kirjeestä Rugelle. Syy ei ole proletariaatin vapauttaminen eikä paremman sosiaalijärjestelmän perustaminen. Jung kirjoittaa:

"Jos Marx, Bruno Bauer ja Feuerbach yhdessä aloittavat uskonnollis-poliittisen arvostelun, Jumalan olisi paras ta ympäröidä itsensä kaikilla enkeleillään ja antautua itsestään valtaan, sillä nämä kolme ajavat hänet varmasti pois taivaasta..." (Lainaus McLellanilta, ks. yllä)

Kaikki aktiiviset saatananpalvojat ovat tuhonneet elämää. Näin oli Marxinkin laita.

Arnold Kunzli kertoo kirjassaan *"K. Marx — A Psychogram"* (Europe Verlag, Zürich, 1966) elämästä, joka johti Marxin kahden tyttären ja vävyn itsemurhaan. Kolme lasta kuoli aliravitsemukseen. Hänen tyttärensä Laura, joka oli avioitunut sosialisti Laforguen kanssa, sai saattaa kolme lastaan hautaan. Sitten hän ja hänen miehensä tekivät yhdessä itsemurhan. Toinen tytär, Eleanor, päätti tehdä saman miehensä kanssa. Hän kuoli. Mies luopui viime hetkellä.

Marx ei tunne mitään velvollisuutta hankkia perheelleen elatusta, vaikka hän olisi voinut tehdä sen helposti, sillä hän oli erittäin kielitaitoinen. Hän eli kerjäämällä Engelsiltä. Hänellä oli avioton lapsi palvelijansa kanssa. Marx sanoi myöhemmin, että lapsi oli Engelsin, joka hyväksyi komedian. Marx joi erittäin paljon. Riazanov, Moskovan Marx-Engels Instituutin johtaja, myöntää tämän kirjassaan *"Karl Marx, Ihminen, Ajattelija ja Vallankumouksellinen"* (New York, International Publishers, 1927)

Koska otimme Engelsin puheeksi, sana hänestäkin on paikallaan.

Engels oli kasvanut pietistisessä kodissa. Nuoruudessaan hän sepitti kauniita kristillisiä runoja. Emme tiedä, missä olosuhteissa hän menetti uskonsa, mutta tavattuaan Marxin hän kirjoitti tästä:

"Kuka ajaa takaa villejä yrityksiä? Musta mies Trieristä (Marxin synnyinpaikkakunta), melkoinen hirviö. Hän ei kävele eikä juokse, hän hyppii kantapäillään ja raivoaa vihasta ikään kuin hän tahtois saada kiinni taivaan suuren teltan ja heittää sen maahan. Hän ojentaa kätensä ilmaan; ilkeä nyrkki puristuneena hän raivoaa lakkaamatta *ikään kuin olisi tuhat pirua kiinni hänen tukassaan.*" (Marx-Engels, *Valitut teokset*, saksaksi, lisäteos II s. 301)

Engels oli alkanut epäillä kristinuskoa luettuaan liberaali-teologin Bruno Bauerin kirjan. Hänellä oli suuri taistelu sydämessään. Hän kirjoitti siihen aikaan: "Rukoilen joka päivä, todella melkein koko päivän saadakseni totuuden ja näin olen tehnyt siitä saakka kun aloin epäillä, mutta kuitenkin en voi peräytyä. Kyyneleet vuotavat koko ajan kun kirjoitan. (Lainaus kirjasta Franz Mehring, *Karl Marx*, G. Allen und Unwin Ltd. Lontoo, 1936)

Engels ei löytänyt tietä takaisin Jumalan sanan luo ja hän liittyi ihmiseen, jota hän itse oli kutsunut "hirviöksi, jonka omistivat tuhannet pirut." Hän oli kokenut kääntymyksen.

Minkälainen mies oli Bruno Bauer? Liberaalteologi,

joka oli petollisesti tuhonnut Engelsin kristillisen uskon ja joka myöskin tuki Marxia hänen uusissa kristinuskon vastaisissa toimissaan. Oliko hänellä jotakin tekemistä demonien kanssa? Kuuntelepa vain, mitä Bruno Bauer kirjoitti ystäväilleen Arnold Rugelle, joka hänkin oli Marxin ja Engelsin ystävä, joulukuun 6. 1841:

"Yliopistolla pitämiäni luentoja kuuntelee suuri yleisö-määrä. Minä en tunne itseäni lausuessani kateederin takaa Jumalaa pilkkaavia sanojani. Sanani ovat niin kammottavia, että näiltä lapsilta, joita kenenkään ei pitäisi loukata, nousee tukka päässä pystyyn. Lausuessani Jumalan pilkojani muistan samalla, kuinka hurskaasti kirjoitan saarnojani pyhistä kirjoituksista ja Ilmestyskirjasta. Olkoon mitä on, joka tapauksessa demoni, jonka vallassa olen niin useasti kuin nouden luennoimaan, on äärimmäisen paha, ja minä olen niin heikko, että minun on antauduttava sille... Jumalan pilkan henkeni saa tyydytyksensä vasta kun minut valtuutetaan saarnaamaan avoimesti ateistisen järjestelmän professorina." (Marx-Engels, *Historic — critic complete edition*, Publishing House ME Archiv Verlagsgesellschaft, Frankfurt a. Main, 1927, vol. I, 1).

Mies, joka taivutti hänet kommunismiin oli sama Moses Hess, joka aikaisemmin oli kääntänyt Marxin. Hess kirjoittaa tavattuaan Engelsin Kölnissä: "Hän erosi minusta yli-innokkaana kommunistina. *Tällä tavalla saan aikaa tuhoja.*" (Moses Hess, *Valitut teokset*, Publ. House Joseph Melzer, Cologne, 1962)

"Saan aikaan tuhoja."

Oliko tämä Hessin korkein tarkoitus elämässä? Se on myös saatanan tarkoitus.

Engelsin mielestä eivät koskaan hävinneet jäljet siitä, että hän oli ollut kristitty.

Vuonna 1865 hän ilmaisi ihastuksensa Lutherin virteen "Jumala ompi linnamme" kutsuen sitä "voitokkaaksi virreksi, josta tuli 1500-luvun Marseljeesi" (Johdanto, *"Dia-*

lectics of Nature). Engelsillä on myös muita tällaisia kristillisyyttä puolustavia sanontoja.

Engelsin tragedia on liikuttava, jopa koskettavampi kuin Marxin. Kuunnelkaapa vain seuraavaa kaunista kristillistä runoa, jonka Engels on kirjoittanut nuoruudessaan. Mies, josta jälkeenpäin tuli Marxin suurin apu uskonnon tuhoamisessa:

"Herra Jeesus Kristus, Jumalan ainokainen Poika,
Astu alas taivaalliselta valtaistuimeltasi
Ja pelasta sieluni minulle.
Tule alas kaikkine siunauksinesi,
Isäsi pyhyiden valo.
Salli minun valita Sinut.

Ihmeellinen, loistava, vailla surua on ilomme,
Vapahtaja, Sinulle on kiitoksemme.

Ja kun kerran hengitän viimeisen kerran
Ja astun kuoleman porteista,
Saanhän lujasti tarttua Sinuun;
niin että kun silmäni pimeyden kohtaavat
ja sydämeni lyönnit hiljenee
Että Sinussa saisin kylmetä.
Ylhäällä taivaassa henkeni kiittää
Sinun nimeäsi ikuisesti,
sillä se on turvassa Sinussa.

Olisipa lähellä tuo ilon aika
Kun Sinun rakastavasta sylistäsi voisin
uutta lämmittävää elämää noutaa.
Ja sitten, oi Jumalani, kiittäen
saan syleillä rakkaitani
pidellä käsivarsillani.
Aina ikuisesti, aina pysyvästi näen Sinut
— minulle uutta elämää jatkuvasti avaa.

Ihmiskunnan vapauttamiseksi Sinä tulit,
tulit tekemään vapaaksi kuolemasta ja sairaudesta,
vapauttamaan siunausten ja onnen osallisuuteen.
Ja nyt, sen tiedän, kerran vielä sinä laskeudut
ja tulosi maan päälle muuttaa kaiken:
jokaiselle maksat palkan.

Bruno Bauerin kylvettyä epäilyksiä Engelsin sieluun,
Engels kirjoitti joillekin ystävilleen:

"On kirjoitettu Raamattuun, anokaa niin teille annetaan. Etsin totuutta kaikkialta, josta kuvittelen löytäväni edes varjon totuudesta. Silti en voi pitää sinun totuuttasi ikuisena totuutena. Ja kuitenkin on kirjoitettu, etsikää niin te löydätte. Missä on Isä, joka antaisi lapsellensa kiven, kun tämä pyytää leipää? Kaikkein vähiten näin tekisi taivaassa oleva hyvä Isä. Silmäni täyttyvät kyynelistä tätä kirjoittaessani, koko ihmiseni on liikuttunut, ja tunnen, etten joudu kadotukseen. Koko sieluni kaipaa Jumalaa, ja hänen tykönsä haluan tulla. Tämäkin on Pyhän Hengen todistusta. Tämän vakaumuksen omistajana elän ja kuolen... Jumalan Henki todistaa minulle, että olen Jumalan lapsi."

Engels oli hyvin tietoinen saatanallisesta vaarasta, joka häntä uhkasi.

Engels kirjoitti kirjassaan "*Schelling, the philosopher in Christ*":

"Ranskan vallankumouksen myötä ihmiskunnan valtaosan on vallannut kokonaan uusi, perkeleellinen henkivoima. Jumalattomuus nostaa rohkeasti päätään niin häpeämättömällä ja kierolla tavalla, että voisi kuvitella Raamatun profetioiden nyt täyttyvän. Katsokaamme ensiksi, mitä Pyhät Kirjoitukset ilmaisevat viimeisten päivien jumalattomuudesta. Herra Jeesus ennustaa Matteus 24:11–13: "Ja monta väärää profeettaa nousee, ja eksyttävät monta. Ja sen tähden että laittomuus pääsee valtaan, kylmenee useimpien rakkaus. Mutta joka vahvana pysyy

loppuun asti, se pelastuu." Ja pyhä Paavali kirjoittaa 2 Tess. 2:3 eteenpäin: "Älkää antako kenenkään vietellä itseänne millään tavalla. Sillä se päivä ei tule, ennenkuin luopumus ensin tapahtuu ja laittomuuden ihminen ilmestyy, kadotuksen lapsi, tuo vastustaja, joka korottaa itsensä yli kaiken, mitä jumalaksi tai jumaloitavaksi kutsutaan... tuo, jonka tulemus tapahtuu saatanan vaikutuksesta valheen kaikella voimalla ja tunnusteoilla ja ihmeillä ja kaikilla vääryyden viettelyksillä niille, jotka joutuvat kadotukseen, sen tähden etteivät ottaneet vastaan rakkautta totuuteen, voidaksensa pelastua."

Ja niin edelleen. Ja niin edelleen. Engels lainaa raamatunkohdan toisensa jälkeen parhaimman raamattuskovan teologin tavoin. Engels jatkaa:

"Nyt emme enää ole tekemisissä Herraa kohtaan osoitetun välinpitämättömyyden kuin kylmyydenkään kanssa. Ei, kyseessä on avoin, paljastettu vihollisuus; kaikkien lahojen ja uskonnollisten puolueiden aika on takanapäin. Nyt on vain kaksi leiriä: kristityt ja antikristityt... väärät profeetat ovat keskelläme... he matkustavat ympäri Saksaa ja haluavat tunkeutua kaikkialle. He opettavat SAA-TANALLISIA opetuksiaan toreilla ja kuljettavat perkeleen lippua kaupungista toiseen, eksyttävät köyhiä ja nuoria, voidaksensa viskata nämä helvetin ja kuoleman syvimään kuiluun."

Engels päättää edellämainitun kirjansa Ilmestyskirjan sanoihin: Katso, minä tulen pian. Pidä mitä sinulla on, ettei kukaan riistäisi sinulta sinun kruunuasi. Amen. (ME., Historic-Critic, complete edition I).

Engels oli mies, joka kirjoitti palavia rakkausrunoja Kristukselle; julisti varoituksia saatanan palvomista kohtaan; rukoili kyynelin ettei joutuisi itse saatannallisen eksytyksen piiriin. Engels oli sitä mieltä, että Marx oli tuhannen perkeleen riivaama ihminen. Mutta hänestä tuli Marxin läheisin työtoveri demonisessa taistelussa "hävittämään kai-

ken uskonnon ja moraalin" (Kommunistinen manifesti, Marx ja Engels).

Vapaamielinen, luopunut, liberaaliteologia teki tämän kaiken. Liberaaliteologia joutuu siksi jakamaan Marxin ja Engelsin rinnalla syyllisyyden niistä kymmenistä miljoonista kommunistien murhaamista ihmispoloisista, jotka ovat siirtyneet ajan rajan toiselle puolelle.

Rolf Bauer kuvaa Marxin taloudellisessa suhteessa kurjaa elämää kirjassa "*Genie und Reichtum*" (Nero ja Rikkaus): "Kun hän opiskeli Berliinissä, isä-Marxin poika sai 700 taalaria vuodessa taskurahoiksi." Tämä summa oli valtava, koska siihen aikaan ainoastaan viidellä prosentilla väestöstä oli yli 300 taalarin tulot. Marx sai Engelsiltä elinaikanaan noin kuusi miljoonaa Ranskan frangia. (*Figures of the Marx-Engels Institute*)

Marx himoitsi aina perintöjä. Kun hänen setänsä teki kuolemaa, hän kirjoitti: "Jos se koira kuolee, pääsisin tästä kurjuudesta." Engels vastasi tähän: "Onnittelen itseäni perinnön estäjän sairaudesta ja toivon, että katastrofi tapahtuisi."

Sitten "koira" kuoli. Marx kirjoittaa maaliskuun 8. 1855:

"Hyvin onnellinen tapahtuma. Eilen kuulin vaimoni 90-vuotiaan sedän kuolemasta. Vaimoni saa noin 100 punttaa; enemminkin, ellei tuo vanha koira ole jättänyt osaa rahoistaan naiselle, joka hoiti hänen talouttaan."

Hänellä ei ollut ystävällisempiä tunteita niitäkään ihmisiä kohtaan, jotka olivat häntä paljon lähempänä kuin hänen setänsä. Hän ei puhunut äitinsä kanssa. Joulukuussa 1863 hän kirjoitti Engelsille:

"Kaksi tuntia sitten sain sähkeen, jossa kerrottiin äitini kuolleen. Kohtalo tarvitsi yhden ihmisen perheestämme. Minun toinen jalkani oli jo haudassa. Näissä olosuhteisani olen tarpeellisempi kuin tuo vanhus. Minun täytyy mennä Trieniin perintöasioiden vuoksi." Enempää sanottavaa hänellä ei ollut äitinsä kuollessa.

Marx menetti paljon rahaa pörssissä, jossa hän, taloustieteilijä osasi vain hävitä.

Koska saatananpalvojien laho on erittäin salainen, meillä on vain vihjauksia Marxin mahdollisista yhteyksistä siihen. Hänen elämänsä epäjärjestys saattaa olla lisälengki jo esitetyn aineiston todisteiden ketjussa.

Marx oli suuren luokan intellektuelli. Niin oli myös Engels. Mutta heidän kirjeenvaihtonsa oli täynnä ruokotomuuksia, jotka ovat epätavallisia hänen yhteiskuntaluokassaan. Ruokotonta kieltä on runsaasti, mutta ei yhdesäkään kirjeessä kuulla idealistin puhuvan humanistisesta tai sosialistisesta unelmastaan.

Marxin koko suhtautumistapa ja keskustelutyyli oli luonteeltaan saatanaallista.

Vaikka hän olikin juutalainen, hän kirjoitti juutalaisvastaisen kirjan nimeltä "Juutalaiskysymys" (*The Jewish Question*). Kuitenkaan hän ei vihannut vain juutalaisia. Hänen ystävänsä Weitling kirjoitti: "Tavallisesti Marx keskustelee ateismista, giljotiinista, puhuu Hegelistä, köydestä ja tikaista." Hän vihasi saksalaisia. Hän kirjoitti: "Lyöminen on ainut tapa herättää henkiin saksalaiset." Hän puhui "tyhmästä Saksan kansasta". "Saksalaisia, kiinalaisia ja juutalaisia täytyy verrata kulkukauppiaisiin ja pikkukauppiaisiin." Hän puhui saksalaisten ällöttävästä kansallisesta kapeudesta. (Kunzli, *Psychogram*) Hän piti venäläisiä ali-ihmisinä. (*K. Marx about Russia*, Publishing House Zaria, Canada, venäjäksi). Slaavilaiset ihmiset ovat "pakanallisuuden joen alkusuu". (*New York Times*, 25. kesäk. 1963)

Näin olemme pohtineet useita viittauksia, joista voisimme tehdä sen johtopäätöksen, että Marx oli saatananpalvoja.

Marxin lempilapsi oli Eleanor. Isä kutsui häntä Tussyk-

si ja sanoi alinomaa: "Tussy on minä." Katsokaapas, mitä Tussylla on sanomista!

Eleanor meni naimisiin Marxin luvalla Edvard Avelingin kanssa, joka oli rouva Besantin ystävä. Rouva Besant oli teosofian perustaja. Edward Aveling luennoi aiheesta kuten: "Jumalan pahuus" (aivan niin kuin saatananpalvojat tekevät; toisin kuin ateistit, he eivät kiellä Jumalan olemassaoloa paitsi pettääkseen muita; he tietävät hänen olemassaolonsa mutta kuvaavat hänet pahaksi). Luennoillaan hän yritti todistaa, että "Jumala rohkaisee moniavioisuutta ja yllyttää varkauteen." Hän puolusti pilkkaamisen oikeutta. (*The Life of Eleanor Marx*, kirjoittanut Chushichi Tsuzuki, Clarendon-Press, Oxford, 1967)

Lukekaapa seuraava teosofinen runo muistaen, että Marxin valitsema vävy oli eräs liikkeen johtavia luennoitsijoita. Tällaisia runoja lausuttiin Marxin kotona. Näin voi saada välähdyksen kodin henkisestä ilmapiiristä.

"Sinulle mun runoni niin hillitön ja uskalias
kohotkoon, oi saatana, pitojen kuningas,
turha on, oi pappi, sun vihkivettäs pirskottaa
kun takanasi sun ei seiso saatanaa.

Sun henkäykses, oi saatana, mun runot innoittaa
kun rintani mun jumaliin vain uhman kasvattaa.
Kuin kuninkaisiin paavin ja heidän julmuuksiin
sun sinkauttamas salama saa väristyksiin.
Sielulle mi kaukaa suoraan tultuaan
saatanan armo koittaa, oi Héloise!

Kuin pyörretuuli suuri siipensä laajana
hän, oi ihmiset, näin kulkee, tuo suuri saatana.

Siis tervehtikää syystä Puolustajaa suurta!
Pyhitettynä sulle kohoo lupaukset ja suitsutus
Sun Jumalas' on syösty valtaistuimelta."

(Lainaus: *The Prince of Darkness*, F. Tatford, Bible and Advent Testimony Movement)

Yhteys marxismin ja teosofian välillä ei ole epäolennainen. Teosofia on levittänyt länteen intialaista oppia siitä, ettei sielua ole olemassa. Sen minkä teosofia tekee suostuttelun avulla, marxismi saa aikaan käyttämällä piiskaa. Se tekee ihmisistä persoonattomia, valtiolle nöyristeleviä robotteja.

Vielä eräs mielenkiintoinen seikka. Kapteeni Riis oli ollut Marxin opetuslapsi. Tieto Marxin kuolemasta sattui häneen syvästi ja hän matkusti Lontooseen käydäkseen talossa, jossa ihailtu opettaja oli elänyt. Perhe oli muuttanut. Ainoa, jonka kanssa hän saattoi keskustella, oli Marxin entinen sisäkkö. Tämä sanoi Marxista nämä hämmästyttävät sanat:

"Hän oli jumalaapelkäävä mies. Kun hän oli hyvin sairas, hän rukoili yksin huoneessaan kynttiläriivin edessä ja hän oli sitonut jonkinlaisen mittanauhan otsansa ympäri." (S.M. Riis, *Karl Marx, Master of Fraud, Speller*, New York, 1962)

Tämä viittaa välineisiin, joita oikeaoppiset juutalaiset käyttävät aamurukouksissaan.

Mutta Marx oli kastettu kristinuskoon. Hän ei ollut koskaan harjoittanut juutalaisuutta. Hän oli alkanut taistella Jumalaa vastaan. Hän kirjoitti uskontoa vastustavia kirjoja ja kasvatti kaikista lapsistaan ateisteja.

Mitä tarkoittivat nämä seremoniat, joita asioista tietämätön sisäkkö piti rukouksena?

Kun juutalaiset rukoilevat nauha otsallaan, heillä ei koskaan ole kynttiläriiviä edessään. Olisiko tämä voinut olla magian harjoittamista?

Toinen mahdollinen vihje on kirjeessä, jonka Marxin poika, Edgar on kirjoittanut isälleen maaliskuun 31. päivänä 1854. (*M.E. Correspondence*, vol. II, M.E. Lenin Institute Moskova, s. 18). Se alkaa hätkähdyttävillä sanoilla: "Rakas piruni". Onko kukaan tuntenut poikaa, joka kirjoittaa näin isälleen? Mutta kuitenkin saatananpalvojat

kirjoittavat näin ihmiselle, joka on heille rakas. Olisiko poikakin ollut vihkiytynyt saatananpalvojaksi?

Joillakin Marxin elämäkerran kirjoittajilla lienee ollut sisäinen taju yhteydestä saatananpalvonnan ja kirjansa aiheen välillä, mutta koska heiltä on puuttunut tarpeellinen henkinen valmius, he eivät voineet ymmärtää tosiasioita, jotka olivat heidän silmiensä edessä. Mutta heidän todistuksensa on mielenkiintoinen.

Franz Mehring kirjoitti kirjassaan "*Karl Marx*" (G. Allen and Unwin Ltd. Lontoo, 1936): "Vaikka Karl Marxin isä kuoli muutamia päiviä poikansa 20-vuotissyntymäpäivän jälkeen, hän näyttää sisässään tajunneen pahan hengen suosikkipojassaan... Henry Marx ei ajatellut eikä ole voinut ajatella, että se rikas porvarillinen kulttuuri, jonka hän tarjosi pojalleen Karlille arvokkaana perintönä elämää varten, on vain toiminut hänen pelkäämänsä pahan hengen kulkuväylänä."

Marx kuoli epätoivossa kuten kaikki saatananpalvojat.

Toukokuun 25. päivänä 1883 hän kirjoitti Engelsille: "Kuinka merkityksetöntä ja tyhmää elämä on, mutta kuinka haluttavaa!"

Marxismissa on salaisuus, jonka vain hyvin harvat marxilaiset tuntevat. Lenin kirjoitti: "Puolen vuosisadan jälkeen ei yksikään marxilaisista ole ymmärtänyt Marxia." (W. Kaufmann, *Hegel*, Doubleday, 1965)

Olen kirjoittanut tutkivalla tavalla. Kristilliset ajattelijat, kuten kaikki muutkin ihmiset, taipuvat usein houkutukseen todistaa joitakin ennakkomielipiteitä. He eivät välttämättä esitä niin paljon totuutta kuin he tuntevat. Ajattelijat ovat joskus taipuvaisia valehtelemaan tai liioittelemaan niitä perusteita, jotka heillä on, todistaakseen näkökantansa.

En väitä hankkineeni kiistämätöntä todistetta siitä, että Marx oli saatananpalvojien lahkon jäsen, mutta uskon,

että tämän ilmituloon on johtolankoja. On varmasti tarpeeksi viitteitä saatanan vaikutuksesta hänen elämäänsä ja opetuksiinsa, vaikkakin myönnän, että ajatusketjuissa on aukkoja, niin että ehdotonta johtopäätöstä tässä asiassa ei voida tehdä. Olen antanut alkusysäyksen. Toiset voivat jatkaa tätä tärkeää tutkimusta marxismiin ja saatananpalvonnan välisen sukulaisuuden ongelmasta.

Minä en pysty siihen, koska ennen kaikkea työni "Jeesus kommunistiseen maailmaan" -järjestössä vie kaiken aikani. Järjestön päämääränä on auttaa saatanan vainoamia, viattomia uhreja kommunistisessa järjestelmässä. Toiseksi en ole pyhimys, jollainen täytyisi olla ennen syvällistä perehtymistä sellaisiin asioihin. Etenin niin pitkälle kuin pystyin paholaisen palvonnan salaisuuksiin.

Kolmannen vaiheen paholaisen palvonnan seremonian alussa täytyy vannoa vala: "Teen ainoastaan sen *minkä itse haluan*." Tässä kielletään avoimesti Jumalan käsky: "... ettekä seuraisi sydämenne ettekä silmienne himoja, jotka houkuttelevat teitä haureuteen." (4 Mooseksen kirja, 15:39) Kuten jo sanoin, saatanan oppi on hyvin vanha, vanhempi kuin kristinusko. Profeetta Jesajalla on saatannut olla se mielessään, kun hän kirjoitti: "Me vaelsimme kaikki eksyksissä niin kuin lampaat, kukin meistä poikkesi omalle tielleen. Mutta Herra heitti Hänen päällensä kaikkien meidän syntivelkamme." (Jesaja 53:6)

Kun mies tai nainen on aloittanut seitsemännen vaiheen, paholaisen palvonnassa, hän vannoo, että hänen periaatteenaan tulee olemaan: "Mikään ei ole totta ja kaikki on luvallista". Kun Marx täytti erästä kysymyskaavaketta tyttärelleen, hän vastasi kysymykseen "Mikä on paras periaatteesi?" sanoilla: "Epäile kaikkea." Hän on kirjoittanut Kommunistisessa Manifestissa, että hänen pyrkimyksensä ei ollut pelkästään kaikkien uskontojen vaan myös kaikkien moraalikäsitteiden poistaminen, jolloin kaikki olisi luvallista.

Olin kauhuissani, kun luin saatananpalvojien seitsemän-

nen vaiheen salaisuuksia julisteesta Pariisin yliopistossa vuoden 1968 mellakoiden aikana. Se oli yksinkertaistettu kaavaksi: "On kiellettyä kieltää", mikä on selvä seuraus näkemyksestä: "Mikään ei ole totta ja kaikki on luvallista."

Nuoret eivät käsittäneet kaavan typeryyttä. Jos ei saa kieltää, ei myöskään saa kieltää kieltämisen oikeutta. Jos kaikki on luvallista, on myös kieltäminen luvallista. Nuoret ajattelivat, että kaiken luvallisuus on vapautta. Marxilaiset tietävät paremmin. Heille "kaikki on luvallista" tarkoittaa, että on kiellettyä kieltää Punaisen Kiinan tai Neuvostoliiton mallien mukaista raakaa, vanhaa diktatuuria.

Olen voimakastahtoinen ihminen. Tutkiessani historian suuria persoonallisuuksia, jotka vastustelematta antautuivat saatanan hallintaan, olen tuntenut pahojen voimien sisälläni vahvistuvan. Sen vuoksi olen päättänyt lopettaa tutkimukseni mieluummin kuin uhrata kalleimman aarteeni, oman sieluni, vaikkakin se tapahtuisi niin korkeiden moraalisten tavoitteiden vuoksi kuin pahuuden lähteiden paljastamiseksi. Saatana on langennut arkkienkeli, joka on säilyttänyt arkkienkelin älykkyyden. Me ihmiset emme ole siinä hänen vertaisiaan. Huomasin viisaaksi karmeliittapriorittaren ohjeen, jossa hän neuvoo luopumaan nopeasti saatanan tutkimisesta ja jättämään sen salaisuuksiin perehtymisen.

Olen saanut enemmän kuin tarpeekseni saatananpalvonnan inhottavien salaisuuksien tutkimisesta. Lopetin tutkimukseni.

Muistan Douglas Huntin sanat hänen kirjassaan "*Resesarches in the Sphere of the Occult*":

"On tärkeätä varoittaa päättäväisesti ottamasta mitenkään osaa mustaan magiaan, oikeaan tai jäljitelyyn. Älkää kajotko näihin asioihin ja välttäkää kuin ruttoa heitä, jotka ovat niihin sekaantuneet. Vaikka se olisikin pelkkää temppuilua, mitä se usein on, nämä asiat ovat kuitenkin likaisia ja alkukantaisia. Ne ovat sitä, vaikka ne ovat

lapsellisia. Ne johtavat vain sielun kieroontumiseen ja taantumiseen. Ja kun todelliset voimat tulevat esiin (kuten on asia marxismissa) vaikutukset mukanaolijoihin ovat sanoinkuvaamattoman kauheita”.

Kommunismi on kollektiivisesti paholaisen omaisuutta. Solzhenitsyn kirjassaan *”Vankileirien saaristo”* paljastaa joitakin sen hirveistä vaikutuksista ihmisten sieluihin ja elämään.

Toistan vielä, että olen tietoinen siitä, että esittämäni todistusaineisto on epätäydellinen. Jonkin toisen täytyy tutkia kysymystä perinpohjaisemmin. Mutta se, mitä tässä olen kirjoittanut, riittää osoittamaan, että se, mitä marxilaiset sanovat Marxista, on tarua. Häneen ei tehnyt vakavaa vaikutusta proletariaatin köyhyys, johon vallankumous oli ainut ratkaisu. Hän nimitti heitä ”typeryksiksi”.

Marx ei rakastanut tovereitaan, jotka taistelivat kommunismin puolesta. Hän kutsui Feiligrathia ”siaksi”, Lasallea ”juutalaiseksi nekruksi”, toveri Liebkechtia ”häräksi”, Bakuninia ”teoreettiseksi nollaksi”.

Vuoden 1848 vallankumoustaistelija luutnantti Tschekhov, joka vietti öitään vuoden Marxin kanssa, kertoi, että Marxin henkilökohtainen kunnianhimo oli vienyt kaiken hyvän, mitä hänessä oli ollut.

Marx ei rakastanut ihmissukua. Mazzini, joka oli tuntenut hänet hyvin, kirjoitti, että Marxilla oli ”tuhoava henki. Hänen sydämensä särkyi pikemminkin vihasta kuin rakkaudesta ihmisiä kohtaan.” (Lainaukset ovat kirjasta: Fritz Raddatz, *Karl Marx*, Hoffman and Campe Publishing House, Saksa, 1975)

En tiedä mitään Marxin ajkalaisten vastakkaisia todistuksia. Marx rakastavana ihmisenä on myytti, joka on luotu hänen kuolemansa jälkeen.

Marx ei vihannut uskontoa siksi, että se oli ihmiskun-

nan onnellisuuden tiellä. Päin vastoin, hän halusi tehdä ihmiskunnan onnettomaksi täällä ja iankaikkisuudessa. Hän julisti tämän ihanteekseen. Hänen päämääränsä oli uskonnon tuho. Sosialismi proletariaatin puolesta, humanismi — nämä olivat vain verukkeita.

Luettuaan Charles Darwinin kirjan *”Lajien synty”* Marx kirjoitti kirjeen Lasallelle. Marx riemuitsee tässä kirjeessä että Jumalalle — ainakin luonnontieteessä — oli annettu ”kuolinisku”. (G. deBeer, *Charles Darwin and Thomas Huxley*, Oxford University Press, 1974). Mikä ajatus syrjäytti kaikki muut Marxin mielessä? Oliko se proletaari-raukkojen kurja tila? Jos näin, mitä mahdollista arvoa oli Darwinin teorialla? Vai onko mahdollista, että Marxin tärkein päämäärä oli uskonnon tuho?

Hyvät olot työläisille oli teeskentelyä. Missä proletaarit eivät taistele sosialististen ihanteiden puolesta, siellä marxilaiset käyttävät aseenaan rotuerottelua tai sukupolvien välistä kuilua. Pääasia on, että uskonto on tuhottava.

Marx uskoi helvettiin ja hänen ohjelmaansa kuului ihmisten sinne lähettäminen.

Bukharinin kommunistisen Internationaalin pääsihteerin ja erään tämän vuosisadan etevimpiin kuuluvan marxismin tutkijan elämäkerrasta löytyy tieto, että jo niin nuorena kuin 12-vuotiaana luettuaan Johanneksen Ilmestyskirjan Raamatusta, Marx halusi tulla Pedoksi eli Anti-kristukseksi. Tajuttuaan Raamatusta, että Pedon oli oltava Ilmestyskirjan suuren porton poika, Marx vaati äitiään tunnustamaan olleensa portto. (Georg Katkov, *The Trial of Bukharin*, Stein & Day, New York, 1969).

Sama Bukharin, joka oli tietoinen tällaisista asioista, kirjoitti Stalinista: ”Hän ei ole ihminen, vaan piru.”

Ensimmäiset salanimistä, joilla Stalin kirjoitti olivat ”Demonoshvili”, joka tarkoittaa suurinpiirtein ”pahan hengen riivaamaa”, ja ”Besoshvili” — pirullinen. (A. Avtorhanov, *The provenience of Partocracy* Posev, Saksa)

Mao kirjoitti: ”18-vuotiaasta asti vihasin Konfutsea.

Kylässämme oli Konfutsen temppeli. Tahdoin koko sydämestäni vain yhtä asiaa: tuhota sen perustuksiaan myöten" (M. Zach, *Mao-Tse-Tung*, Bechtle Publ. House, Saksa)

Oletteko koskaan tavanneet lasta, joka kahdeksanvuotiaana haluaa tuhota oman uskontonsa? Sellaiset ajatukset kuuluvat demonisille luonteille.

Solzhenitsyn paljastaa kirjassaan "*Vankileirien saaristo*", että Jagodan, Neuvostoliiton sisäasiainministerin mieharrastus oli ampua Jeesuksen ja pyhimysten kuvia. Jälleen oli kysymyksessä saatananpalvojen rituaali korkeiden kommunistitahojen harjoittamana.

Miksi pitäisi ihmisten, jotka väittävät edustavansa proletariaattia ampua Jeesuksen kuvaa, Jeesuksen, joka oli proletaari, ja Neitsyt Marian, joka oli köyhä nainen?

Helluntailaiset kertovat tapauksesta, joka sattui Neuvostoliitossa toisen maailmansodan aikaan. Eräs heidän saarnaajistaan oli manannut ulos saatanan, joka lähdettyään ihmisestä, jossa se oli ollut uhkasi: "Minä tulen kostamaan." Vuosia myöhemmin helluntailainen saarnaaja, joka oli suorittanut manauksen, ammuttiin uskonsa tähden. Upseeri, joka teloitti hänet, sanoi juuri ennen ampumista: "Nyt olemme tasoissa."

Ovatko kommunistiupseerit joskus saatanan omistuksessa? Toimivatko he ehkä saatanan koston välikappaleina niitä kristittyjä vastaan, jotka tahtovat karkottaa saatanan valtaistuimeltaan?

D. Profirevitch on eräs Jumalan pyhiä Venäjällä. Hänellä oli tytär, jonka hän kasvatti Jumalan pelossa. Lapsen täytyi mennä kommunistien ylläpitämään kouluun. Kaksitoistavuotiaana hän tuli kotiin ja kertoi vanhemmilleen: "Uskonto on kapitalistinen taikauskon jään-

ne. Me elämme uusia, edistyksellisiä päiviä." Tyttö luopui kristillisyydestä. Myöhemmin elämänsä vaiheissa hän liittyi kommunistiseen puolueeseen ja valitsi elämäntehtäväkseen Salaisen poliisin viran. Tämä oli kammottava isku uskoville vanhemmille.

Myöhemmin tyttären äiti vangittiin. Kommunistisessa yhteiskunnassa kukaan ei omista mitään, ei lapsiansa, ei vaimoansa, ei edes omaa yksilöllistä vapauttaankaan. Valtio voi ottaa kaiken, mitä se haluaa jokaiselta kansalaiseltaan miten tai milloin vain se haluaa.

Äidin vangitsemisen jälkeen perheen poika itki paljon. Vuotta myöhemmin hän hirtti itsensä. D. Profirevitch löysi seuraavanlaisen kirjeen: "Isä, aiotko tuomita minut? Olen kommunistisen nuorisojärjestön jäsen. Minun täytyi allekirjoittaa sitoumus, jossa lupasin raportoida kaikkea mitä tapahtuu neuvostoviranomaisia vastaan. Eräänä päivänä minut kutsuttiin poliisiasemalle, ja Varja, minun sisareni pyysi minua allekirjoittamaan paperin, jossa syytän äitiäni siitä, että hän on kristitty. Viranomaiset pitivät äitiä vastavallankumouksellisena. Allekirjoitin. Minä olen syypää äidin vangitsemiseen. Nyt he käskivät vakoilemaan sinua, isäni. Tulos olisi jälleen sama. Pyydän anteeksiantoasi, mutta isä rakas, olen tehnyt päätökseni ja aion surmata itseni." Pojan itsemurhaa seurasi isän vangitseminen. (Ruskaia Misk, Pariisi, 13.3.1975)

Yleislakon aikana, jonka Ranskan kommunistit olivat järjestäneet 1974, työläiset kutsuttiin marssimaan Pariisin kaduille ja he huusivat iskulausetta:

"Giscard d'Estaing s'est foutu.

Les démons sont dans la rue."

(Giscard d'Estaing, Ranskan presidentti, on lopussa. Pahat henget ovat nyt kadulla.)

Miksi "pahat henget"?

Miksi ei "proletaarit" tai "kansa"?

Miksi tämä saatanan voimien esiinkutsuminen?

Mitä tällä on tekemistä työväenluokan laillisten vaatimusten kanssa saada parempaa palkkaa?

Saatan ymmärtää, että kommunistit pidättivät pappeja vastavallankumouksellisina. Mutta miksi marxilaiset pakottivat papit romanialaisessa Piteshti-vankilassa toimittamaan messua ulosteella ja virtsalla? Miksi kristittyjä kidutettiin, että nämä liittyisivät heihin? Miksi tämä säädytön uskonnon pilkkaaminen? (I. Cirja, *Return from Hell* ja D. Bacu, *Piteshti*)

Miksi romanialaisen ortodoksisen papin Roman Bergan hampaat hakattiin yksitellen irti rautatangolla, jotta hänestä tulisi jumalanpilkkaaja hänen ollessaan kommunistien vankina? (Roman Bergan nykyinen osoite on: Romanian Orthodox Bishopric, Jacksonville, Michigan, USA.) Kommunistit olivat selittäneet hänelle ja muille: "Jos me tapamme teidät, kristityt, pääsette taivaaseen. Mutta emme halua teistä tulevan kruunattuja marttyyrejä. Teidän pitää ensin kirotta Jumala ja mennä sitten helvettiin".

Marxistien pitäisi olla ateisteja, jotka eivät usko taivaaseen eivätkä helvettiin. Näissä äärimmäisissä olosuhteissa marxismi oli nostanut ateistisen naamionsa paljastaen todelliset kasvonsa, jotka ovat saatanan kasvot. Kommunistiselle uskonnonvainolle saattaa olla inhimillinen selitys. Tämän vainon järjetön raivo on saatanaallista alkuperää.

"*Vetchernaia Moskva*"-nimisessä kommunistisessa sanomalehdessä oli kynän lipsahdus. Se kirjoitti: "Emme taistelee uskovaisia emmekä edes pappeja vastaan. Taistelemme Jumalaa vastaan siepataksemme häneltä uskovaiset." (Lainaus pastori Dudkon, *About our Confidence*, YMCA Press, Pariisi)

Se, joka tahtoo tietää enemmän marxismin ja okkultismin välisistä suhteista, voi lukea Sheila Ostranderin ja Lynn Schröderin kirjan "*Psychic Discoveries Behind the Iron Curtain*" (Englewood Cliffs, New Jersey, Prentice Hall, 1970). Hän tulee hämmästyttämään huomattavasti,

että kommunistisessa idässä on tutkittu paljon pidemmälle kuin lännessä pimeyden voimia, joita saatana ohjaa.

Tohtori Eduard Naumov on pidätetty Moskovassa. Hän on Parapsykologien Kansainvälisen Yhdistyksen jäsen.

Moskovalainen fyysikko L. Regelsohn, heprealaiskristitty, joka puolusti Naumovia, kertoo syyn hänen pidätykseensä. Syy oli Naumovin yritys pitää psyykkinen elämämpiiri vapaana pahojen voimien kiistämättömästä valasta. Nämä voimat ovat kiinnostuneita parapsykologiasta vain uutena aseena, jolla ihmisen persoonallisuutta voidaan sortaa.

Tshekkoslovakiassa, Bulgariassa jne. kommunistinen puolue käyttää valtavia summia tämän tieteenalan salaiseen tutkimukseen.

Rautaesirippu estää länsimaailmaa saamasta mitään tietoja siitä, mitä tapahtuu Neuvostoliiton kahdessakymmenessä parapsykologian instituutissa. (*Novoie Russkoie Slovo*, 30. heinäk. 1975)

Mikä oli Marxin varsinainen avustus saatanan suunnitelmiin ihmiskunnan varalle? Suuri se oli.

Raamattu oli opettanut, että Jumala loi ihmisen omaksi kuvakseen. (I Mooseksen kirja 8:24) Marxin ajalle saakka ihmistä pidettiin "luomakunnan kruununa". Marx oli saatanan valitsema työkalu, jota käytettäisiin, jotta ihminen menettäisi omanarvontuntonsa ja vakaumuksensa siitä, että hän tulee ylhäältä ja että hänen on määrä palata sinne.

Marxismi on ensimmäinen järjestelmällinen ja yksityiskohtainen filosofia, joka rajoittaa jyrkästi ihmiskäsitetä. Marxin mukaan ihminen on ensisijaisesti vatsalaukku. Sitä täytyy jatkuvasti täyttää. Ihmisen hallitsevat mielenkiinnon kohteet ovat luonteeltaan taloudellisia. Hän toimii tarpeittensa mukaan. Tämän tarkoituksen vuoksi hän hakeutuu tekemisiin muiden ihmisten kanssa. Tämä on yhteiskunnallinen perusta, jota Marx nimittää alarakenteeksi. Avioliitto, rakkaus, taide, tiede, uskonto, filosofia, kaikki

muu paitsi vatsan tarpeet ovat ylärakennetta, josta viimekädessä päättää vatsan tila.

Ei ihme, että Marx iloitsi kovin luettuaan Darwinin kirjan, koska se oli toinen mestarillinen veto, jonka tarkoituksena oli saada ihmiset unohtamaan jumalallinen alkupe-ränsä ja jumalallinen tarkoituksensa. Darwin sanoi, että ihminen periytyy apinasta, ja että ihmisellä ei ole muuta pyrkimystä kuin pelkkä olemassaolon säilytys.

Nämä kaksi riistivät luomakunnan kuninkaalta kruunun. Saatana ei pystynyt riistämään Jumalan kruunua, niinpä se alensi ihmisen. Ihminen osoitettiin suolistonsa palvelijaksi, eläinten jälkeläiseksi.

Myöhemmin Freud halusi täydentää näiden kahden saatananpalvonnan mestarin työn muuttaen ihmisen pohjimmiltaan sukupuoliolennoiksi, joka joskus ylevöityy politiikan, taiteen tai uskonnon alalla. Sveitsiläinen psykologi Jung palasi takaisin raamatulliseen oppiin, jonka mukaan ihmisen pohjimmainen kiihoke on uskonto.

Tätä kuvaa täydentävät muutamat Moses Hessin sanat, miehen, joka sai Marxin ja Engelsin sosialismin aatteen kannalle. Israelissa on hauta, josta voi lukea sanat: "Moses Hess, Saksan sosiaalidemokraattisen puolueen perustaja".

"*Saksan kansalle osoitetussa punaisessa katekismuksessa*" (*Polithical Cathecismus*, toim. K.M. Mitchell, Insel Publishing House, Saksa 1966) hän kirjoitti:

"Mikä on mustaa? Papisto on mustaa... Nämä teologit ovat pahimpia aristokraatteja. Pappi opettaa prinssejä sortamaan kansaa Jumalan nimessä. Toiseksi, hän opettaa ihmisiä alistumaan itseensä kohdistuvaan sortoon ja riistoon Jumalan nimessä. Kolmanneksi, ja tärkeimpänä kaikesta: hän hankkii itselleen Jumalan avulla loistavan elämän maan päällä, kun taas ihmisiä neuvotaan odottamaan taivaaseen pääsyä."

"Punainen lippu symbolisoi jatkuvaa vallankumousta siihen saakka, kunnes työväenluokan voitto on täydellinen

kaikissa sivistysmaissa: punainen tasavalta... Sosialistinen vallankumous on uskontoni... Työläisten täytyy yhden maan valloituksen jälkeen auttaa aateveljiään muualla maailmassa."

Tämä oli Hessin uskonto, kun hän julkaisi ensimmäisen *Katekismuksen*. Toiseen painokseen hän lisäsi muutamia kappaleita. Nykyään sama uskonto, sosialistinen vallankumous, käyttää Raamatun kieltä hankkiakseen itselleen kannattajia. Nykyään voimme vallankumouspropagandan yhteydessä lukea muutamia mukavia sanoja kristinuskosta rakkauden ja humanismin uskontona. Mutta sen sanoma täytyy selvittää: sen helvetin ei pidä olla maan päällä eikä sen taivaan yläpuolellamme. Sosialistisesta yhteiskunnasta tulee kristinuskon todellinen täyttymys. Näin on saatana pukeutunut valon enkelin valepukuun.

Sen jälkeen kun Hess oli saanut Marxin ja Engelsin vakuuttuneeksi sosialistisen ajatuksen oikeudesta väitettyään alusta alkaen, että sen tarkoituksena oli "antaa viimeinen isku keskiaikaiselle uskonnolle", (hänen ystävänsä Jung sanoi asian vieläkin selvemmin: "Marx ajaa varmasti Jumalan pois taivaastaan") Hessin elämässä alkoi mielenkiintoinen kehitys. Hän, joka oli perustanut nykyaikaisen sosialismin, perusti myös täysin erilaisen liikkeen, siionismin erään erityishaaran.

Olen itse siionisti. Israelin valtio kuuluu jumalallisen oikeuden kautta juutalaisille. Jumala, maan Luoja, on toistuvasti sanonut profeettojensa välityksellä, että hän on antanut Palestiinan maan juutalaisille.

Tämä ei tarkoita sitä, että yhtyisin kaikkeen siihen, mitä kaikki muut siionistit ovat ajatelleet.

Olen kristitty. Tämä ei tarkoita, että hyväksyisin kaiken sen, mitä kristityt opettavat ja tekevät. Se olisi mahdotonta, koska kristinuskon on haaraunut ja haarat opettavat

toisiinsa nähden ristiriitaisesti. Sama pitää paikkansa siionisteihin nähden. Siionismissakin on useita haaroja. On olemassa sosialistinen siionismi, juutalaisuskonnollinen siionismi, juutalaisten kristittyjen siionismi, rauhanomainen siionismi, väkivaltainen siionismi. On jopa ollut murhanhimoinen, terroria käyttävä siionismin haara kuten Sternin ryhmä, joka on tappanut useita viattomia ihmisiä.

Kristikunnassa on olemassa se mikä on Jumalasta, se mikä on ihmisen aikaansaannosta ja se, mikä on paholaisen soluttamisen tulosta. Jeesus itse sanoi eräästä apostolistaan, että tämä oli paholainen.

Myös siionismi on sekoitus. Sen lisäksi, että se on jumalallisen suunnitelman täyttymys, se on myös inhimillinen liike kaikkine inhimillisine alttiuksineen ihmisten synneille ja heikkouksille. Lisäksi on yritetty perustaa saatananpalvonnan tyyppinen siionismin haara, mutta onneksi tämä ei ole onnistunut.

Herzl sai aikaan terveen suunnan siionismissa. Uudenaikaisessa muodossa siinä ei ole jälkeäkään saatanaa.

Hess, nykyaikaisen sosialismin perustaja, sosialismin, jonka tarkoituksena on ajaa Jumala pois taivaasta, oli myös saatannallisen siionismin haaran perustaja. Tämän tarkoitus oli tuhota Jumalaan perustuva siionismi, rakkauden, ymmärtämyksen ja naapurivaltojen välisen sovun siionismi.

Hän, joka opetti Marxille luokkataistelun tärkeyden, kirjoitti 1862 seuraavat yllättävät sanat: "Rotutaistelu on ensisijaista, luokkataistelu toissijaista". (M. Hess, *Rooma ja Jerusalem*, Philosophical Library, New York) Hän oli sytyttänyt tulen luokkataisteluun, tulen joka ei ole sammunut, sen sijaan että hän olisi opettanut yhteiskuntaluokkia toimimaan yhteistyössä yhteiseksi hyväksi. Sama Hess synnyttää vääristyneen siionismin haaran, rotutaistelusiionismin, joka taistelee niitä vastaan, jotka eivät ole juutalaista rotua. Kuten me torjumme saatanaa lähtöisin olevan marxismia, niin täytyy myös jokaisen vastuuntun-

toisen juutalaisen tai kristityn torjua tämä paholaismainen siionismin vääristely.

Hess vaatii Jerusalemiä juutalaisille, mutta ilman juutalaisten kuningasta Jeesusta. Mihän hän tarvitsee Jeesusta? Hän kirjoittaa:

"Jokaisessa juutalaisessa on Messiaan ainekset itsessään, jokaisessa juutalaisnaisessa Mater Dolorosan (Kärsimysten äiti) ainekset".

Miksi ihmeessä hän ei sitten tehnyt juutalaisesta Marxista Messiaasta, Jumalan voideltua, sen sijaan että kohdisti vihansa ajaakseen Jumalan taivaasta? Hessille Jeesus on "juutalainen, jota PAKANAT palvoivat pelastajanaan". Ei Hess eivätkä juutalaiset näytä tarvitsevan Häntä.

Hess ei itse toivo tulevansa pelastetuksi, ja yksilön henkilökohtaisen pyhityksen etsiminen on hänen mielestään indogermaanista. Hänen käsityksensä mukaan juutalaisten pyrkimyksenä varmaankin on "Messiaan valtion" perustaminen "maailman muokkaamiseksi jumalallisen suunnitelman mukaan", mikä tarkoittaa, kuten hän myöntää punaisessa katekismuksessaan, sosialistisen vallankumouksen suorittamista rotu- ja luokkataistelua käyttäen.

Moses Hess, joka antoi ihannoimalleen Marxille tehtäväksi keskiaikaisen uskonnon tuhoamisen ja sen korvaamisen sosialistisella vallankumouksella, kirjoittaa seuraavat hämmästyttävät sanat: "Mieltäni on aina nostattanut heprealaisten rukoukset." Mitä rukoilevat sellaiset, jotka pitävät uskontoa oopiumina kansalle? Olemme jo nähneet, että tieteellisen ateismin perustaja rukoili nauha otsallaan palavien kynttilöiden edessä. Juutalaisten rukouksia voidaan käyttää pilkkaavassa tarkoituksessa aivan kuin kristittyjen rukouksia käytetään saatananpalvojen rituaaleissa.

Hess oli opettanut Marxille irroittamattomasti kansainvälisyyteen sidotun sosialismin. Marx kirjoittaa *Kommunistisessa Manifestissa*, ettei köyhälistöllä ole isänmaata. *Punaisessa Katekismuksessaan* Hess pilkkaa saksalais-

ten isänmaakäsitetä. Hän olisi tehnyt samoin minkätansa muun Euroopan kansan isänmaakäsitteelle. "Hess arvosteli Saksan sosiaalidemokraattisen puolueen Erfurtin ohjelmaa sen ehdottomasta kansallisten periaatteiden tunustamisesta".

Mutta Hess on kaukana kansainvälisyydestä itse. Juutalaisten isänmaallisuuden täytyy säilyä. Hän kirjoittaa:

"Kuka kieltää juutalaisen kansallisuusaatteen ei pelkääntään ole uskontonsa pettäjä, luopio uskonnollisessa mielessä, vaan myös kansansa ja perheensä pettäjä. Jos on totta, että juutalaisten vapautuminen on mahdoton ajatus yhtä aikaa juutalaisen kansallishengen kanssa, täytyy juutalaisten uhrata vapautumisaate." ... "Ennen kaikkea juutalaisen täytyy olla isänmaallinen juutalainen".

Olen Hessin kanssa yhtä mieltä isänmaallisuusajatuksista siihen saakka, että mikä sopii yhdelle, sopii toisellekin. Kannatan kaikkea isänmaallisuutta, juutalaisten, arabien, saksalaisten, ranskalaisten, amerikkalaisten. Isänmaallisuus on hyve, jos se tarkoittaa yritystä edistää oman kansan hyvinvointia taloudellisin, poliittisin, henkisin ja uskonnollisin keinoin. Tämä edellyttää, että toimitaan ystävyydessä ja yhteistyössä muiden kansojen kanssa.

Mutta vallankumoussosialistisen juutalaisen isänmaallisuus on hyvin epäilyttävää, jos tämä suhtautuu kielteisesti kaikkien muiden kansojen isänmaallisuusaatteeseen. Minusta se vaikuttaa pirulliselta suunnitelmalta saada kaikki kansat vihaamaan juutalaisia. Jos en olisi juutalainen ja näkisin juutalaisten hyväksyvän Hessin hullun suunnitelman yksipuolisesta isänmaallisuudesta, vastustaisin sitä silloinkin. Onneksi ei kukaan juutalainen ole hyväksynyt tätä saatanallista suunnitelmaa.

Hessin ehdottama rotutaistelu on petollinen suunnitelma, yhtä valheellinen kuin hänen ajamansa luokkataisteluajatuskin.

Hess ei hylännyt sosialismia tämän erikoislaatuisen siionismin takia. Kirjoitettuaan kirjan "*Rooma ja Jerusalem*"

hän jatkoi aktiivisesti maailman sosialistisessa liikkeessä.

Hess ei ilmaise ajatuksiaan selvästi. Siksi niitä on vaikea arvioida. Meille riittää se, että hänen näkemyksensä mukaan "kristitty maailma pitää Jeesusta juutalaisena pyhimyksenä, josta tuli pakanallinen ihminen". Saamme lukea hänen kirjastaan: "Tänään kaipaamme hyvin paljon laajempaa pelastusta kuin minkä kristinusko on koskaan pystynyt tarjoamaan". Muistamme *Punaisesta Katekismuksesta*, että tämä paljon laajempi pelastus on sosialistinen vallankumous.

Haluaisimme lisätä, ettei Hess ollut vain marxismin alkulähde ja mies, joka yritti luoda Jumalan vastaisen siionismiliikkeen, vaan myös nykyään Kirkkojen Maailmanneuvostossa vallitsevan vallankumouksen opin edeltäjä ja vastaavien uusien pyrkimysten edeltäjä katolisuuudessa. Yksi ja sama mies, joka on melkein tuntematon on ollut kolmen saatanan liikkeen puhetorvi; kommunismin, rasis-tisen ja vihamielisen siionismin käännyttäjähaaran sekä vallankumousopin puhetorvi.

Kukaan kristitty ei voi olla rakastamatta juutalaisia. Jeesus oli juutalainen kuten Neitsyt Mariakin ja kaikki apostolit. Raamattumme on juutalainen. Herra on sanonut: "Pelastus on juutalaisista."

Toisaalta Hess arvostaa juutalaisia ikään kuin tietoisena tarkoituksenaan saada aikaan väkivaltainen juutalaisvastainen reaktio. Hän sanoi, että hänen uskontonsa oli sosialistinen vallankumous. Kaikkien "muiden" uskontojen papisto on pelkkiä roistoja. Vallankumous on ainut uskonto, jota Hess kunnioittaa. Hän kirjoittaa:

"Meidän uskonnollamme (juutalaisuudella) on lähtökohtanaan sellaisen rodun kiihkomiellisyys, joka historian näyttämöllä esiintymisensä perusteella on ennalta-aavistanut ihmiskunnan lopullisen tarkoituksen ja jolla oli ennakkoaavistus Messiaan ajasta, jolloin inhimillisyyden henki saa täyttymyksen, ei vain yksittäisessä ihmisessä eikä vain osittain vaan koko ihmiskunnan sosiaalisissa ins-

tituutioissa.” (Kaikki lainaukset Moses Hessin *Kootuista teoksista*, Berchtel Publ. House, Saksa)

Tämä aika, jota Hess nimittää ”Messiaan ajaksi”, on sosialistisen maailmanlaajuisen vallankumouksen voiton hetki. Ajatus, että juutalaisella uskonnolla oli lähtökohdanaan ajatus jumalattomasta sosialistisesta vallankumouksesta, on ruma pila ja loukkaus juutalaisia kohtaan.

Hess puhuu jatkuvasti uskonnon käsitteillä, mutta hän ei usko Jumalaan. Hän kirjoittaa, että Jumalamme ei ole sen enempää kuin ihmisrotu yhdistettynä rakkauteen. Keino päästä tähän yhdistelmään on sosialistinen vallankumous, jossa kymmeniä miljoonia hänen rakkaan ihmis-kuntansa yksilöitä kidutetaan ja surmataan. Muuten hän ei mitenkään salaa toivettaan, ettei taivas eivätkä maalliset voimat saisi hallita, voimat, joista molemmat ovat sortavia. Missään uskonnossa ei ole mitään hyvää paitsi uskossa sosialistiseen vallankumoukseen. ”On hyödytöntä ja tehotonta nostaa kansa todelliseen vapauteen ja saada heidät ottamaan osaa olemassaolon hyviin asioihin vapauttamatta heitä henkisestä orjuudesta, siis uskonnosta.” Hän puhuu samaan hengenvetoon ”taivaan ja maan tyrannien täydellisyydestä orjiin verrattuna”.

Vain ymmärtämällä Moses Hessiä, miestä, jolla oli vaikutus Marxiin, Engelsiin ja Bakuniniin, ensimmäisen Internationalin perustajiin, voimme ymmärtää kommunismin saatanallisia syvyyksiä. (D. McLellan, *Marx before Marxism* McMillan)

Minun oli poikettava Hessiin näin laajalti, sillä ilman hänen tuntemustaan Marx olisi ollut tietämätön, koska juuri Hess johdatti Marxin sosialismiin.

Muistakaamme Marxin sanat, joita olemme siteeranneet jo kerran:

”Sanat, joita opetan, sekoittuvat kaikki pirulliseksi sot-

kuksi. Niinpä jokainen saa ajatella aivan mitä hän tahtoo ajatella.”

Näin kirjoitti Marx. Hessin kirjoitukset ovat vielä jopa pirullisempaa sotkua, jota on vaikeaa suhteuttaa, mutta joka meidän on analysoitava arvioidaksemme mahdolliset yhteydet Marxin ja saatananpalvonnan välillä.

Hessin ensimmäinen kirja oli ”*The holy history of mankind*” (Ihmiskunnan pyhä historia). Hän julisti sen olevan ”pyhän hengen ja totuuden teos”. Kun kirja julkaistiin, hän kirjoitti päiväkirjaansa:

”Jumalan poika vapautti ihmiset heidän omasta orjuudesta. Minä, Hess, vapautan heidät myös poliittisesta orjuudesta. Minua kutsutaan valon todistajaksi kuten Johannes Kastajaa”.

Siihen aikaan Marx, joka vielä vastusti sosialismia eikä tuntenut Hessiä henkilökohtaisesti, alkoi kirjoittaa Hessiä vastustavaa kirjaa. Tuntemattomista syistä johtuen kirja ei koskaan valmistunut. (Marx-Engels, *Valitut teokset*, Moskova 1927–35, I osa). Myöhemmin Marxista tuli Hessin opetuslapsi.

Niin, kuka on tämä Hess, Pyhän Hengen omaleimainen sanansaattaja?

Näimme aikaisemmin, että hän oli tunnustanut päämääräkseen antaa viimeisen potkun keskiaikaiselle uskonnolle ja aiheuttaa tuhoa. Kirjansa ”*Last Judgement*” (Viimeinen tuomio) johdannossa hän julistaa tyytyväisyytensä siitä, että saksalainen filosofi Kant oli ”mestannut vanhan isä-Jehovan yhdessä koko pyhän perheen kanssa”. Hess piilottaa omat ajatuksensa suuren filosofin nimen taakse. Kantilla ei ollut ollut mitään sellaisia aikomuksia. Päinvastoin hän oli kirjoittanut: ”Minun oli rajoitettava tietoa antaakseni tilaa uskolle.” Hess julistaa juutalaisuuden samoin kuin kristinuskonkin kuolleeksi (*La Revue* no. I, s. 288), mikä ei kuitenkaan estä samaa miestä kirjoittamasta kirjassa ”*Rooma ja Jerusalem*” ”pyhistä kirjoituksistamme”, ”isäimme pyhästä kielestä”, ”kultistamme”, ”Juma-

lan laeista", "Kaitselmuksen teistä" ja "jumalallisesta elämästä".

Asia ei kuitenkaan ole niin, että Hessillä olisi ollut erilaiset mielipiteet eri elämänvaiheissa. Hän julisti, kun hän kirjoitti vale-siionistisen kirjansa, että hän ei kiellä aikaisempia jumalattomia yrityksiään, (*Niederrheinische Volkszeitung*, kesäkuun 15. 1862)

Tämä on aivan tarkoituksellista pirullista sotkua.

Hess oli juutalainen ja siionismin edelläkävijä. Koska Hess, Marx ja toiset heidän kaltaisensa olivat juutalaisia, jotkut pitivät kommunismia juutalaisena luonnoksena. He unohtavat, että Marx on kirjoittanut juutalaisvastaisen kirjan. Hän yksinkertaisesti seurasi Hessiä tässäkin suhteessa. Tämä "siionisti", joka valitsee juutalaiset taivaaseen, kirjoitti kirjassa "*About the monetary system*" (Rahajärjestelmästä) (*Rheinische Jahrbücher*, I osa, 1845):

"Ne juutalaiset, joiden tehtävänä oli sosiaalisen eläinmaailman luonnonhistoriassa kehittää ihmiskunnasta villieläin, ovat täyttäneet tehtävänsä. Moderni juutalais-kristillisuus on paljastanut juutalaisen ja kristillisyyden mysteerin. Kristuksen veren mysteeri samoin kuin vanha juutalainen veren palvonnan mysteeri, paljastuvat petoeläimen mysteeriksi."

Ei kannata välittää, vaikka näitä sanoja ei täysin ymmärrettäisikään. Ne on kirjoitettu sekoitettuna pirulliseksi sotkuksi. Mutta heidän vihansa juutalaisuutta kohtaan on selvä. Hess on juutalainen niin kuin juutalaisuutta vastustava rasistikin sen hengen tarpeiden mukaan, jota hän kutsuu "pyhäksi" ja joka innoitti hänen teoksiaan.

Hitler on voinut oppia rasisminsa Hessiltä. Hän, joka opetti Marxille, että sosiaaliluokkaan kuuluminen on ratkaisevaa, kirjoitti myös vastakohdan: "Elämä on rodun välitön tuote." ("*Rooma ja Jerusalem*"). Sosiaaliset instituutiot ja käsitykset samoin kuin uskonnotkin ovat tyyppillisiä ja alkuperäisiä rodun luomuksia. Rotuongelma on kansallisuus- ja vapausongelmien takana. "Koko mennyt

historia oli taistelua luokkien ja rotujen välillä. Rotutaisuus on alkuperäinen, luokkataistelu toisarvoinen." ("*Rooma ja Jerusalem*")

Kuinka Hess aikoo saavuttaa riemuvoiton niin monilla ristiriitaisuuksillaan? "Tahdon käyttää miekkaa kaikkia niitä kansalaisia vastaan, jotka vastustavat proletariaatin yrityksiä." (Kirje Lasallelle, *Moses Hess Correspondence*, Publ. House Gravenhage, 1959) Marxilta kuulemme saman: "Väkivalta on kätilö, joka ottaa uuden yhteiskunnan ulos vanhan kohdusta." (*Pääoma*)

Marxin ensimmäinen opettaja oli filosofi Hegel. Tämän ajattelijan mielestä kristikunta oli viheliäistä verrattuna loistavaan Kreikkaan. Hän kirjoitti: "Kristityt ovat kasaaneet sellaisen määrän syitä lohduttamaan onnettomuudessa, että meidän loppujen lopuksi pitäisi olla pahoillamme, että emme voi menettää isää tai äitiä kerran viikossa, kun taas kreikkalaisille onnettomuus oli onnettomuus, tuska oli tuska." (McLellan, ks. yllä)

Kristillisyyttä oli satirisoitu Saksassa jo ennen Hegeliä. Mutta hän oli ensimmäinen joka satirisoi itse Jeesusta.

Olemme sitä, miten meidät on ruokittu. Marx ruokittiin saatanasta lähtöisin olevilla ajatuksilla. Siksi hän julisti saatanan oppia.

Kommunisteilla on tapana luoda etujärjestöjä. Kaikki ylläoleva viittaa mahdollisuuteen, että kommunistiset liikkeet ovat itse saatanallista alkua olevan okkultismin etujärjestöjä. Tämä olisi myös selitys sille, miksi kaikki poliittiset, taloudelliset, kulttuurilliset, ja sotilaalliset aseet ovat osoittautuneet niin tehottomiksi kommunismia vastaan. Keinot, joilla saatanallisuutta vastaan taistellaan, ovat henkisiä, eivät lihallisia.

Himmler, Natsisaksan sisäasiainministeri, tunsikin olevansa jälleensyntynyt kuningas Henrik. Hän uskoi, että salaisia voimia saattoi käyttää hyväkseen natsiarmeijan palvelemisessa. Useat natsijohtajat olivat vihkiytyneet mustaan magiaan.

Nykyaikaisen kommunismin samoin kuin nykyaikaisen natsisminkin perustajat olivat liittyneet ylikuonnollisiin älykkäisiin olentoihin, langenneisiin enkeleihin, joilla ei ole mitään siveellistä tasoa. He antoivat Marxille hänen julkisesti tunnustamansa päämäärän: "Poistaa kaikki uskonto ja kaikki moraali". (*Kommunistinen Manifesti*)

Nyt käännyin jälleen tavallisen kommunistin puoleen. Hän todella rakastaa ihmiskuntaa; hän rakastaa sitä ja tietää itsensä merkityn sellaiseen armeijaan, joka tahtoo taistella ihmiskunnan parempien olojen puolesta. Hän ei tahdo olla jonkun saatanaallisen lahkoon työkalu.

Saatanasta lähtöisin olevalla marxismilla on materialistinen filosofia, joka sokaisee sen seuraajat henkisiltä tosiasioilta. On olemassa enemmän kuin aine. On olemassa hengen, totuuden, kauneuden ja oikeudenmukaisuuden ihanteiden maailma. Ei ole vain väliaikaisuutta, on myös ikuisuus. On olemassa Jumala ja näkymättömien olentojen, enkelien maailma. Saatana, jota Marx uskollisesti palveli, on langennut enkeli, Jumalan palvelija, joka rupesi kapinoimaan Luojaansa vastaan. Hän veti mukanaan alas ensin enkeleitä, sitten ihmisen. Lankeemisesta lähtien hänen petoksensa on jatkunut ja lisääntynyt kaikilla ajattelutavissa olevilla kierouksilla, kunnes tänään Jumalan kaunis luomus on tuhottu maailmansodilla, verisillä vallankumouksilla ja vastavallankumouksilla, diktatuureilla, riistolla, monenlaisella rasismilla, väärillä uskonnoilla. Agnostikot ja ateismi ovat omalta osaltaan myötävaikuttaneet tuhoon, samoin rikokset ja kiero menettely, uskottomuus rakkaudessa ja ystävyydessä, rikkoutuneet avioliitot ja kapinoivat lapset.

Ihmiskunta on menettänyt näkemyksen Jumalasta!

Mutta mikä on ottanut tämän näkemyksen paikan? Onko se jotain parempaa?

Anglikaanisen okkultismin tutkimuskomitea, joka on asetettu Australiassa, luovutti raporttinsa elokuun 13. päivänä 1975. Se oli saanut selville, että puolet Sydneyn korkeakoulun opiskelijoista on ollut tekemisissä okkultismin ja saatanaopivuonnan kanssa. Muissa Australian kaupungeissa tulos on suurinpiirtein samanlainen. Puolet nuorisosta on sotkeutunut noituuteen ja mustiin messuihin. Tilanne ei liene yhtä paha vapaan maailman muissa kaupungeissa. Mutta marxismin tunkeutuminen nuorison keskuuteen kulkee rinnakkain saatanaopivuonnan kanssa, vaikkakaan pinnalla ei näy mitään yhteyksiä.

Luodut lienevät hylänneet Jumalan.

Mutta Jumala ei koskaan hylkää luotujaan.

Hän lähetti maailmaan oman poikansa Jeesuksen Kristuksen. Ruumiillistunut rakkaus eli maan päällä köyhän juutalaislapsen, sitten nöyrän puusepän ja vihdoinkin vanhurskauden opettajan elämää. Poljettu ihminen ei voi pelastaa itseään sen enempää kuin hukkuva voi itse pelastautua vedestä. Niinpä Jeesus, täynnä ymmärtämystä sisäisiä ristiriitojamme kohtaan, otti päälleen kaikki syntimme, myös Marxin ja hänen seuraajiensa synnit ja kantoi rangaistuksen siitä, mitä me olemme tehneet. Hän sovitti syntimme kuolemallaan kärsittyään mitä kauheimman alennuksen ja kovat tuskat Golgatan ristinpuulla.

Meillä on hänen sanansa siitä, että kuka tahansa panee uskonsa häneen, saa syntinsä anteeksi ja tulee elämään hänen kanssaan ikuisessa paratiisissa. Jopa tunnetut marxistit voivat pelastua. On huomioimisen arvoista, että kaksi neuvostoliittolaista Nobelin palkinnon saajaa, Pasternak ja Solzhenitsyn, molemmat entisiä kommunisteja, kuvattuun rikoksen äärimmäisyyksiä, mihin saatana lähtöisin oleva marxismi johtaa, ovat tunnustaneet uskonsa Kristukseen. Pahimman marxilaisen joukkomurhaajan tyttärestä, Svetlana Stalinasta, tuli myös kristitty.

Muistakaamme, että Marxin ihanne oli laskeutua helvettiin kuiluun ja vetää perässään koko ihmiskunta. Älkäämme seuratko häntä tällä paheellisella tiellä vaan seuratakaamme mieluummin Kristusta, joka johtaa meidät ylös valon, viisauden ja rakkauden huipulle, kohti sanoinkuvaa-mattoman kunnian taivasta.

Tämä on kirjaseni toinen ja laajennettu painos.

Ensimmäinen painos herätti mielenkiintoisia kannanottoja. Monet tervehtivät sitä uutena löytönä marxismin ymmärtämiselle ja antoivat minulle arvokkaita vihjeitä siitä, mistä löytäisin uutta aineistoa.

Eräs Hollannin uskonnollisen elämän vaikuttajahenkilö käytti useita teologisen lehtensä palstoja saattaakseen löytöni mahdollisimman vähäarvoiseen valoon. ”Niin”, hän sanoo, ”Marx on saattanut antautua mustaan magiaan, mutta sillä ei ole paljoa merkitystä. Kaikki ihmiset ovat syntisiä, kaikilla on pahoja ajatuksia. Tämä ei ole mitään hälyttävää.”

On totta, että kaikki olemme syntisiä, mutta emme rikollisia. Jokainen tekee syntiä, mutta jotkut murhaavat, ja toiset syntiset ovat oikeutettuja tuomitsemaan heidät. Kommunismin rikokset ovat aivan eri mittakaavassa. Mikä toinen poliittinen järjestelmä on surmannut 60 miljoonaa ihmistä puolessa vuosisadassa kuten Neuvostoliitto? (Solzhenitsyn, *Vankileirien saaristo*) Toiset kuusikymmentä miljoonaa on surmattu Punaisessa Kiinassa. Rikoksen huipentuma on seurausta saatanan äärimmäisestä vaikutuksesta nykyaikaisen kommunismin perustajaan. Marxisin synnit samoin kuin natsisminkin ylittävät tavallisten syntien tason. Ne ovat saatananallista alkuperää.

Olen saanut myös kirjeitä saatananpalvojilta. Niissä he esittävät puolustuksia uskolleen. Eräs heistä kirjoittaa: ”Saatananpalvonnan puolustukseksi tarvitaan vain Raa-

mattu! Ajatelkaa kaikkia niitä tuhansia maailman ihmisiä, jotka ovat luodut Jumalan omaksi kuvaksi, huomatkaa, ja jotka tuli ja tulikivi tuhosi (Sodoma ja Gomorra), ja kaiken huippuna: maapallon väestön hukkuminen Nooan perhettä lukuunottamatta. Kaikki nämä hävitykset armollisen Jumalan aikaansaannoksia. Mitä olisi säälimätön Jumala sitten tehnyt? Mutta koko Raamatussa ei ole ainoatakaan merkintää saatanan aikaansaamasta ainoastakaan kuolemasta! *Joten lukekaamme sitä saatanan nimissä.*”

Tämä saatananpalvoja ei ole lukenut Raamattua tarkasti. Kuolema tuli maailmaan saatanan tekemän petoksen kautta, sen houkutellessa Eevan tekemään syntiä. Hän on myös vetänyt liian aikaisia johtopäätöksiä. Jumala ei ole saattanut vielä luomistyötään päätökseen.

Alussa jokainen maalaus on järjetön, ruma sekoitus eri-värisiä linjoja ja läiskiä. Kesti kaksikymmentä vuotta ennen kuin da Vinci oli tehnyt tällaisista kauniin ”Giocondan”. Myös Jumala luo ajan kanssa. Aikanaan hän muo-vaa olentoja ja tuhoaa niitä antaakseen niille uuden muodon. Siemen, joka ei ole kaunis eikä hyväntuoksuinen kuihtuu kasvattaakseen ihanan hyväntuoksuisen kukan. Perhosten toukkien on väistyttävä muuttuessaan kauniiksi perhosiksi. Jumala antaa ihmisen kulkea läpi kärsimyksen ja kuoleman, parantavien tulien läpi. Luomistyön jumalallinen esitys tulee olemaan uusi taivas ja uusi maa, jossa oikeudenmukaisuus vallitsee.

Silloin niiden, jotka ovat seuranneet saatanaa, täytyy iankaikkisesti kärsiä katumuksessaan. On väärin palvoa saatanaa.

Jeesus kesti ruoskimisen ja ristiinnaulitsemisen. Mutta hänen, joka haluaa tuntea Jumalan täytyy katsoa Jeesuksen haudan yli odottaen Hänen kuolleista heräämistään ja ylösnousemustaan. Sen sijaan ne Jeesuksen viholliset, jotka juonitellen aiheuttivat hänen kuolemansa, saattoivat tuhoon kannattajansa ja temppelinsä ja menettivät sielunsa.

Vastaväittäjäamme halusi ymmärtää Jumalaa järkipä-

rustein, mikä ei ole luodun oikea keino. Jumalaa ei voi käsitellä, pelkästään pelätä uskovaisin sydämin.

Eräs jamaikalainen kysyy, eikö Amerikka, joka riistää hänen maataan, ole saatananpalvoja kuten Marxkin. Ei ole. Amerikkalaiset ovat syntisiä kuten kaikki ihmiset ovat. Nimi saatananpalvoja tarkoittaa niitä, jotka tietoisesti palvovat paholaista. Amerikassa on pieni paholaisen palvojien ryhmä, mutta Amerikan kansa ei palvo paholaista.

Olen saanut kirjeitä myös marxilaisilta. Merkittävin oli eräältä nigerialaiselta, joka oli ollut ammattiyhdistysjohtaja 20 vuoden ajan. Kirjoitukseni olivat auttaneet häntä huomaamaan, että saatana oli johtanut häntä harhaan. Hänestä on tullut kristitty.

Julkaisen tämän toisen painoksen kirjastani toivoen, että se auttaa myös muita saatananpalvoja ja marxilaisia löytämään Jeesuksen.

On ilmiselvää, ettei Jeesusta ja Marxia voi verrata keskenään. Jeesus ei ole suurempi eikä parempi kuin Marx. Hän kuuluu aivan eri kategoriaan.

Marx oli ihminen ja luultavasti paholaisen palvoja. Jeesus on Jumala, joka alensi itsensä ihmisen tasolle halutesaan pelastaa ihmiskunnan.

Marx suunnitteli maanpäällistä paratiisia. Kun neuvostoliittolaiset yrittivät muodostaa sitä, tuloksena oli helveti.

Jeesuksen kuningaskunta ei ole tästä maailmasta. Se on rakkauden, oikeudenmukaisuuden ja totuuden kuningaskunta. Hän kutsuu kaikkia, myös marxilaisia ja saatananpalvoja: "Tulkaa minun tyköni kaikki työtätekeväiset ja raskautetut, niin minä annan teille levon." (Matt. 11:28) Uskokaa Häneen, ja olette saava iankaikkisen elämän Hänen taivaallisessa paratiisissaan.

Kristinuskon ja marxismin välillä ei ole minkäänlaista sovintomahdollisuutta, kuten ei ole mitään sopua Jumalan ja paholaisen välillä. Jeesus tuli tekemään tyhjäksi perkeleen teot. (I Johanneksen kirje 3:8). Häntä seuraten kristi-

tyt ponnistelevat marxismin tuhoamiseksi rakastaen Marxin kannattajia ja yrittäen voittaa heidät Kristuksen puolelle.

Jotkut julistautuvat marxilaisiksi kristityiksi. Heitä on petetty tai he itse yrittävät hämätä. Ei voi olla olemassa marxilaista kristittyä sen paremmin kuin paholaista palvovaa kristittyäkään.

Kristinuskon ja kommunismin välillä on rotko, jonka yli voidaan rakentaa silta vain yhdellä tavalla: marxilaisten täytyy hylätä paholaisen innoittama oppi-isänsä, katua syntejään ja alkaa seurata Kristusta.

Tämän teoksen pääasiallinen tarkoitus on auttaa heitä pääsemään tuohon päämäärään.

Marxilaiset vetävät esiin yhteiskunnallisia ja poliittisia kysymyksiä. Nämä täytyy ratkaista erillään marxismin opeista. Sillä Marxille sosialismi oli vain silmänlumetta. Hänen päämääränään oli ihmiskunnan tuhoaminen ika-ajaksi paholaisen suunnitelman kautta.

Kristus toivoo iankaikkista pelastustamme.

Leningradin marttyyrin todistus

LUKU 2

Leningradin marttyyrin Aida Skripnikovan nimi tunnetaan kaikkialla maailmassa. Hän on joutunut vankilaan useaan otteeseen — aina Jeesuksen nimen rohkean todistamisen tähden. Aidan kohtaloissa ilmenevät voimalisina todisteet siitä, että kommunismissa todellakin on kysymys henkivallasta, joka taistelee kristittyjä vastaan. Aida Skripnikova voi todistaa, että saatana ja Marx kulkevat käsi kädessä.

Tämä haastattelu on tehty Aida Skripnikovan kanssa olosuhteissa, jotka ajallisesti liittyivät hänen kohtaloihinsa silloin, kun vankilan ovet viimeksi avautuivat hänelle.

Miten Aida voi? Miltä hän näyttää?

Aida on edelleen nuori, kolmissakymmenissä. Hänen silmänsä ruskeat, luottavat. Ilo ja tyytyväisyys loistaa hänen kasvoiltaan. Hänen vankitoverinsa ovat luottaneet häneen suuresti. Hän kantaa povessaan lukuisia salaisuuksia. Aida ei kerro saatanan voitoista; Aidan elämä on todiste siitä, ettei Engelsin, ei Marxinkaan olisi tarvinnut

joutua saatanan käsiin. Uskollisuus Kristukselle tuo voiman, jossa voidaan vastustaa pahan palavia nuolia.

Aida kertoo:

Vapauduin vankilasta. Meitä ei välittömästi kuljetettu pois varsinaisesta työleiristä, meidät vain siirrettiin maantieteellisesti toiseen paikkaan. Kaksi viikkoa jouduimme osallistumaan erilaisiin kokeisiin. Minulle kerrottiin silloin, että olen ihminen, joka en ole oppinut mitään minulle langetettujen tuomioiden kautta. Siksi minulle ei annettu passia kuten toisille vangeille, jotka vapautettiin samaan aikaan kanssani. Sain vain todistuksen siitä, että minut oli vapautettu vankilasta palveltuani siellä koko vapausra-
gaistukseni ajan.

Minut osoitettiin uuteen asuinpaikkaan, sangen suureen kaupunkiin Moskovasta itään. Vasta siellä tulen saamaan passini. Minulla ei ole oikeutta olla ulkosalla jälkeen kello 21. illalla. Kaksi kertaa viikossa minun tulee ilmoittautua poliisiasemalla. Tämä määräys pätee kohdallani nyt kuuden kuukauden ajan. Ellei mitään muutosta tapahdu asenteissani ja uskonelämässäni noiden kuuden kuukauden aikana, määräyksiä pidennetään voimassaoloajan suhteen kerta toisensa jälkeen. Ellen missään vaiheessa muutu, en tiedä, mitä minulle sitten tapahtuu. Minut voidaan vangita koska vain uudestaan ja viedä työleireille. Olen nyt joutunut samanlaiseen luokkaan kuin murhaajat ja suurrikolliset.

Minä kysyin viranomaisilta millaista muutosta he minussa halusivat tapahtuvaksi. Kuulustelija alkoi lukea ajatuksia, joita olin aikaisemmin kirjoittanut salaiseen päiväkirjaani. Viranomaiset olivat varastaneet tämän päiväkirjan minulta. Hän kysyi minulta, enkä käsityä, että Raamattuja maahamme salakuljettavat yrittävät tehdä pahaa Neuvostoliitolle. Vastasin ja sanoin, että jos meillä Venäjällä olisi Raamattuja eikä niitä olisi Ruotsissa, tekisin kaikkeni salakuljettaakseni Raamattuja Ruotsiin.

Mitä tulee suurimpiin vaikeuksiini vankilassa, se varmaankin muodostui siitä erosta, jota jouduin kokemaan

ystävieni kohdalla. En saanut tavata minulle tärkeitä, läheisiä ystäviäni. Toiseksi, vaikeata oli elää elämää, jossa oli eristetty kaikesta, mitä maailmassa tapahtui. Oltuani vankilassa jonkun aikaa pyysin Raamattua. Minulle ei annettu. Muuan sisar sai tuotua minulle Markuksen evankeliumin. Kun vartijat kuulisivat, että minulla oli hallussani Jumalan Sana, he pelästyivät. Leiri tutkittiin perusteellisesti. Kaksi kertaa suoritettiin suuri tutkimusprosessi, ja jälkimmäisellä kerralla evankeliumi löydettiin. Minut tuomittiin sanan hallussapidosta kymmeneksi päiväksi eristyselliin. Selli oli täysin lämmittämätön, kauhea.

Pari viikkoa tämän jälkeen onnistuin saamaan selliini kokonaisen Uuden testamentin. Onnistuin säilyttämään tämän kirjan melkein vapautukseni päivään saakka. Lukuisia kertoja vartijat järjestivät etsintöjä. Herra auttoi minua joka kerran. Sain ennakkovaroituksen etsinnöistä suoraan Herraltani, ja onnistuin kätkemään Uuden testamentin hyvissä ajoin. Monet vankitoverini auttoivat minua kirjan kätkemisessä — eivätkä he olleet edes kristittyjä. Ennen vapautumistani minulta otettiin pois kaikki muistiinpanot, joita olin tehnyt vankeuspäivieni aikana.

Vaikka vankeusvuodet olivat vaikeita ja rasittavia, toivo säilyi elävänä ja korkeana vankien piirissä. En muurehtinut, en kokenut masennustiloja hengessäni. Elin kolme vuotta luottaen jatkuvasti Herrani sanaan Matteus 11:30 — todella: Hänen ikeensä oli kevyt kantaa! Hänen taakkansa ei ollut raskas! Vaikka olin tuntenut nuo Raamatun sanat jo ennen vankeuttani, nyt ne vasta tulivat minulle todella rakkaiksi ja eläviksi. Vankilassa minulla oli läheisenä, erinomaisena ystävänä itse Herra Jeesus Kristus. Sain kokea saman mitä eräs sisar, joka kirjoitti näin: Niille, jotka joutuvat vankilan selliin, Kristus antaa erityisen armonsa ja voimansa niin, että uskova kestää kaiken, mitä tulee hänen kohdalleen. Emme ole yksin, emme hyljättyinä, emme edes vankilassa.

Olen kuullut, että kaikkialla maailmassa on levitetty postikorttia, jossa on kuvani. En oikein tiedä, miten suh-

tautua siihen. Yritän käsittää, että tällainen on tullut osakseni vain koska saan edustaa symbolisesti koko kärsivää Kristuksen ruumista. Kun vapaat kristityt ovat muistaneet minua, he ovat samalla saaneet muistutuksen koko kärsivän seurakunnan olemassaolosta.

Sain vankilaan monia kirjeitä, jopa paketteja. Kerran minulle kerrottiin että olin saanut kymmenen pakettia Norjasta. Mutta niitä ei voitu antaa minulle, koska en ollut muuttanut mieltäni. Kerran minulle näytettiin erästä pakettia ja sanottiin sisällä olevan muun muassa suklaata. Koin itsestään selvänä asiana, etten tarvinnut mitään tuolaista. Sain suurimman siunauksen pelkästään siitä, kun sain kuulla että ystäväni olivat muistaneet minua.

Ihmeellisintä on, ettei mikään voi erottaa uskovia toisistaan. Kaikki Herran omat ovat yksi ruumis. Jotkut ovat kuvitelleet, että kristityt suljetuissa maissa ovat erossa toisista Herran seurakunnan jäsenistä. Siksi ulkopuolella olevien kristittyjen viestit antavat rohkeutta taistelun helteeseen, jossa olemme. Tiedämme, ettei taistelumme ole kommunisteja, ihmisiä, vastaan, vaan henkivaltoja vastaan. Haluan lähettää rakkauden viestini kaikille, jotka ovat muistaneet minua ja toisia marttyyreita vankeudessa.

Kun vapaudumme vankilasta, ei se merkitse, etteikö rukouksia vielä tarvittaisi puolestamme. Taistelumme saatanaa vastaan on voimallinen, todellinen. Vain Hengen aseilla voitamme. Rukoilkaa...

— — —

Aidan kertomus on kertomus siitä, mitä jokainen ihminen voi kokea. Elämänsä löytämisen sen kautta, että menettää elämänsä.

Aidan kertomus kuuluu tähän yhteyteen siitä syystä, että saatanaalisilla voimilla ei sittenkään edes kommunistisakaan ole valtaa siihen, että ne saisivat murskata ihmisen hengen. Ne voivat tuhota järjen ja murskata ruumiin. Mutta se ei merkitse yhtään mitään.

Saatanankin täytyy eräänä päivänä kumartua Jeesuksen edessä. Saati sitten kommunistien.

Jeesus on voittaja!

Jeesus ja Marx kommunistimaailmassa

LUKU 3

Pyöveli kohotti veitsenterävän miekkansa ja nopealla si-
valluksella katkaisi Lei Mingin käden ranteesta. Toinen
isku ja toinenkin käsi oli hakattu irti. Sitten tulikuuma
rauta työnnettiin kiinni käsivarren tynkiin. Tämä tapahtui
muutama vuosi sitten kommunistisessa Kiinassa. Lei
Ming on lääkäri ja hän on tutkinut syöpää monta vuotta.
Hänen rikoksensa oli, että hän paransi erään potilaan syö-
västä. Tämä mies oli tuomittu ”valtion vastaisesta toimin-
nasta” (tavanomainen syytös kristittyjä vastaan
punaisessa Kiinassa), ja joka oli vapautettu vankilasta,
koska katsottiin ettei hänellä enää ollut kauan elinaikaa
jäljellä. Eikä ollut tarkoitus, että joku parantaisi hänet.

Uskomattomat tuskat tuhosivat tohtorin mielentervey-
den. Hän on nyt toivoton idiootti (*Latin American
News* -lehden kesäkuun 1971 numerosta).

Ordjonikidzeabadissa Neuvostoliitossa kokoontui kris-
tittyjä rukoukseen. He olivat baptisteja. ”Virkavalta esti
jumalanpalveluksen”. Eräässä toisessa talossa samassa

kaupungissa baptisteilla oli pyhäkoulu lapsille. Kolme-
kymmentä lasta oli läsnä. Tämä keskeytettiin myöskin.
Kommunist Tadjikistana -lehden toukokuun 20. päivän
1971 numero kertoo edelläkerrotun, muttei kerro, mitä
keinoja käytettiin estämään uskonnollinen toiminta. Estä-
jät olivat kommunisteja. He leikkasivat kielen baptisti
Hmaralta Kulundasta. He tappoivat Benderskin kidutta-
malla tammikuussa 1970. Niinpä meillä on syytä pelätä
pahinta.

Me tiedämme, että on pidätetty baptistipastori Henrik
Iakovlevitch Reimer Dushanben kaupungista, Tchechova-
katu 16 (olkaa hyvät ja lähettäkää hänelle solidaarisuus-
kirjeitä ja -sähkeitä kaikilla kielillä ja pyytäkää pastorei-
tanne, piispojanne ja ystäviänne tekemään samoin), Chris-
tian G. Franzer, N. IaIanskii, I. Stefanovich ynnä muita,
kaiken kaikkiaan 70 henkeä. Heidän joukossaan oli Ri-
hard Riesen, baptisti, joka vapautettiin hiljakkoin vanki-
lasta, mutta joka välittömästi aloitti jälleen uskonnollisen
toimintansa.

Sanomalehdet kerskuvat, että heitä vastaan on löydetty
todistusaineistoa — heillä oli hallussaan uskonnollista kir-
jallisuutta.

Syyskuun 9. päivänä 1970 liettualainen katolinen pappi
Athanas Sheshkiavitchus tuomittiin vuodeksi ankaraan
vankeusrangaistukseen siksi, että hän oli opettanut lapsille
Jeesuksesta. Hän on pakkotyöleirillä OD 12/4 Alituksen
kaupungissa Liettuan sosialistisessa tasavallassa (lähettä-
kää myös hänelle solidaarisuuskirjeitä). Tämä tieto tulee
Neuvostoliiton tutkimusinstituutin *Tiedonantoja* -lehdestä
(huhtikuu 1971).

Länteen on äskettäin saapunut maanalainen *Ukrainskii
Visnik* -lehti. Siinä meille kerrotaan lukuisista katolisten
pappien pidätyksistä. Papit olivat opettaneet lapsille Jee-
suksesta. Kotietsinnöissä ikoneja revittiin seiniltä maahan
ja poljettiin kommunistivirkailijoiden jalkoihin. Lehdessä
on vastalausekirje, jonka on allekirjoittanut pastori Gri-
gore Budzinovskii, joka on tuomittu jo kahdesti uskonsa

tähden. Nyt hän on menossa vankeuteen kolmannen ker-
ran.

Lähetyksemme informoi säännöllisesti Kirkkojen Maailmanneuvoston johtajia, paavia, Luterilaisen Maailmanliiton ja maailman baptisti- ja helluntaiseurakuntien johtohenkilöitä.

Reaktiot vaihtelevat. Kirkkojen Maailmanneuvoston pääsihteeri väitti, että Norjan lähetyksen vaatimukset avusta näille vainotuille kristityille rautaesiripun takana ovat tarkoituksettomat. Maailmanneuvoston on pidettävä huolta paljon kiireellisimmistä tarpeista, sellaisista kuin Afrikan kommunistisista, Puolan hallituksesta, joka sai heiltä 800 000 markkaa ja amerikkalaiset sotilaskarkurit, jotka saivat 840 000 markkaa (venäläiset tai pohjois-vietnamilaiset sotilaskarkurit eivät saaneet mitään).

Tämä taistelu on todella merkityksellinen kristityille.

Gradivtsin kylässä Ukrainassa talonpojat väkivalloin estivät pappi Peter Pirijkan pidätyksen. Kristityt heittivät yksinkertaisesti ulos vehnän kirkoista, jotka kommunistit olivat muuttaneet viljavarastoiksi. Tismenitsassa kristityt ajoivat pois kommunistipoliisin, joka halusi tuhota kirkon. He linnoittautuivat sinne kolmeksi päiväksi. Tästä toiminnasta kristityt Vasilik ja Dziurban tuomittiin viideksi ja seitsemäksi vuodeksi vankilaan.

He antoivat vapautensa ja elämänsä. Sellainen taistelu ei voi olla merkityksetön vapaan maailman kristityillekään.

Lähetyksemme, joita on nyt 30 maassa, auttavat vainotuja kristittyjä palasella leipää marttyyrien perheille ja kirjallisuudella.

Moskovalainen lehti *Vospitanie* kirjoitti helmikuussa 1971:

”Uskonnollista kirjallisuutta on lähetetty meille salakuljettamalla... kauniiden uskonnollisten korttien ja kuvien virrat, yhdessä raamatullisten tapahtumien kuvauksien kanssa on lähetetty meille”. He sanovat, että miljoonia kirjasia on lähetetty.

En ole koskaan tavannut yhtä ainutta kristittyä tai kirkon johtajaa, joka olisi kristitty (kaikki eivät ole), joka ei pitäisi tätä toimintaa täysin tarkoituksellisenä.

Kun jonkun tohtorin käsi katkaistaan sen vuoksi, että hän on parantanut kristityn, kuka voisi jäädä välinpitämättömäksi? Antakaa jokaisen kristityn kysyä itseltään: Kuinka on mahdollista, että kun ortodoksisia, luterilaisia, baptisti- tai helluntailähetystöjä Neuvostoliiton virallisista kirkoista saapuu vapaaseen maailmaan, niin he sanovat, että heillä on uskonnollinen vapaus ja että siellä ei ole vainoa?

Eivätkö he lue omia sanomalehtiään?

Venäläiset kerskailevat sillä, että he tuomitsevat kristityjä kun lapsille opetetaan Jeesuksesta. He eivät palvele totuutta. Heidän tehtävänänsä on antaa vääriä tietoja vapaan maailman ihmisille. He työskentelevät kommunistihallitukselle, eivätkä Kristukselle.

Taistelu Jeesuksen ja Marxin välillä on todellinen kommunistimaailmassa.

Tämä taistelu ulottuu kaikkialle, missä Jeesus ja Marx kohtaavat. Myös Suomeen.

Suomen kristitty, varjele itsesi valHEELTA!

Hylkää saatana ja Marx.

Antaudu Jeesukselle — kokonaisesti!

